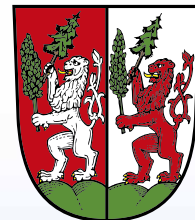

Bělohradské listy

Vydáno 22. 6. 2018 • Ročník XVIII • Cena 16 Kč

3 / 2018

Objektivem Bělohradských listů

TEN SLADKÝ ČAS DĚTSTVÍ...

Nedávno jsem pozorovala v parku mladou matku, jak běží za svým zhruba čtyřletým synkem. Kluk nadšeně lítal sem a tam po velké travnaté ploše, matka s ustaraným výrazem ve tváři ho s rozpřaženými rukama těsně následovala. Jen aby (proboha!) neklopýtl, neupadl a neuhodil se o trávu.

V duchu jsem si říkala: Děvče, nech ho, ať klidně upadne. To mu neublíží. Jen si vyzkouší, co nemá dělat a příště bude opatrnější. Jak jinak se získávají životní zkušenosti? A samostatnost? Vysvětlováním těžko. Pořád je nejlepší systém: Pokus – omyl. A to už od dětství. Čím dřív za ním přestaneš běhat s ochrannými rukama v místech, kde ochranu vůbec nepotřebuje, tím lépe.

Při takových příležitostech se člověk neubrání vzpomínkám na časy, kdy rodiče soudili, že dítě se prostě musí otrkat a „otlouct“. Že k normálnímu dětství patří nějaké to rozbité koleno, naražený loket nebo boule na hlavě.

Zmíněných drobných úrazů bylo během dětství nepočítaně. Pokud si dobře pamatují, nejvíc jsme jich utrpěli v době, kdy jsme začali jezdit na kole. Kolo tehdy představovalo nejdůležitější dopravní prostředek, neboť o osobním autě se mohlo v padesátých letech lidem na vesnici jen zdát. Dítě muselo jízdu na kole bezpečně zvládnout nejpozději do šesti let - než začalo dojíždět do školy. Škola fungovala hned pro několik vesnic najednou a děti se do ní musely dopravit každý den a za každého počasí. Autobusová doprava mimo města a průmyslové oblasti téměř neexistovala. Od dítěte se v šesti letech očekávalo, že bude samostatné a dost zodpovědné na to, aby se do školy dostalo vlastními silami a včas. Časy se vážně hodně změnily.

Ale vraťme se k jízdě na kole. Jejím prvním problémem byla leckdy kola samotná. Na vesnici to bývala často příšerná monstra, sestavená z několika starých kol, většinou bez přední brzdy a často s padajícím řetězem. Bylo jasné, že při jízdě na tomto technickém skvostu určitě mnohokrát spadneme. Proto jsme měli naříděno jezdit pouze na travnatých cestách mezi loukami a poli. Na silnici dlážděnou kluzkými „kočičími hlavami“ nám byl (už kvůli hustému provozu – dva koňské povozy a šest traktorů denně) vjezd zakázán.

Po „kočičících“ se na kole stejně jezdit nedalo, ale dlážděné silnice tehdy měly širokou, prašnou a rovnou krajnici, po níž se ujíždělo jedna radost. S křivolakými „polničkami“ se tento požitek vůbec nedal srovnat. Ale mělo to i svá úskalí. Měnilnou součástí krajnic byly totiž zbytky škváry ze zimního posypu. Ostré černé krystalky, které se snadno zadřely do kůže a jako Kainovo znamení usvědčovaly provinilce z porušení rodičovského zákazu.

Každý z nás na té krajnici alespoň jednou přistál. Pěkně natvrdo. Na kolena, lokty, někdy i na nos. Stačilo jen „škrtnout“ o vystouplý

„kočičák“. Z předního kola byla osmička, nové modré tepláky na kolenou prodřené, černé od škváry a prosáklé krví. Výprask byl jistý. Jenže výprask nás děsil daleko méně než to, co následovalo pak: Ošetření rozbitých kolien a loktů.

Tehdy nikoho ani nenapadlo, aby s podobným zraněním jezdil na pohotovost. Ne proto, že by pohotovosti nebyly, ale běhat k doktorovi s každou hloupostí, bylo považováno za ztrátu času. Babička nejdřív ohřála teplou vodu a pak na nás zaklekla, aby tatínek mohl kartáčkem a mýdlem škváru z kolien vydrhnout. Řev bylo slyšet až na náves. Pak následovalo polítko rány kyslíčnickem a jako zlatý hřeb programu - pomazání rány jódem. Při něm řev zesílil natolik, že byl slyšet až ke kostelu. Jak mě později na zdravotní škole poučili, jód se směl používat pouze k desinfekci okolí rány, nikoli na ránu samotnou. Tatínek jako dobrovolný zdravotník však takové změkčilosti neuznával.

„Jistota je jistota,“ říkával. „Aspoň nedostaneš tetanus.“

„A kostižer*“,“ dodávala babička pokaždé. „To by ti pak museli uříznout nožičku, jako kdysi mé spolužačce. Musela pak, chudáček malý, chodit o berličkách. Chceš taky chodit o berličkách?“

„Neééé.“

„Tak drž!“

Nutno podotknout, že babička měla o kostižeru scestnou představu, ale zlověstný výraz na nás zabíral.

Přežili jsme tatínkova ošetření i celý zbytek dětství. Přežili jsme boule na čele zatlačované polévkovou lžící namočenou do studené vody, máslem ošetřované spáleniny, které jsme utrpěli při opékání buřtů na ohničku, přežili jsme doma léčené podvrtnuté kotníky po skocích ze stromů a stohů. Většinu času nás vůbec nikdo nehlídal, stačilo, že jsme se v určený čas ohlásili doma, popadli namazaný chleba a zmizeli zase v prachu.

Chápu, že každá doba má své. Dnes by nás sociálka bez milosti odebrala z nebezpečného prostředí a umístila do ústavu, ale já jsem svým rodičům vděčná za všechna dobrodružství i nebezpečí, která nám bylo dovoleno prožít.

Ale abych to všechno neházel jen na rodiče a babičku. Při výchově svých dětí jsem postupovala prakticky stejně. Výnechala jsem pouze jód, ale po zralé úvaze jsem vrátila do hry kostižer. Na generaci mých dětí zabíral zlověstný název stejně spolehlivě jako na nás. U vnoučat to už nemělo smysl. Našla by pravdu na internetu.

Blíží se léto. Čas dětských dobrodružství, čas čistých radostí. Ať se vám - dětem i rodičům - prázdniny vydaří.

Hana Marie Körnerová

2 OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

3 FEJETON
(HANA MARIE KÖRNEROVÁ)

4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
(PAVEL ŠUBR)

6 ROZHOVOR S JANEM FLÉGLEM
(LADISLAV STUČLÍK)

7 MODRÉ VOLEJBALISTKY
NA CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽI
(JAROSLAV VOVES)

8-9 DÁVNÝ TO BĚLOHRAD
(EDUARD ČELIŠ)

10-11 ZAHÁJENÍ LÁZEŇSKÉ SEZÓNY
A OTEVŘENÍ NOVÉHO
SPORTOVNÍHO AREÁLU 2018
(PAVEL ŠUBR, EDUARD ČELIŠ)

12-13 SOU LÁZNĚ BĚLOHRAD
SOUČASNOST A BUDUCNOST
2. ČÁST
(LADISLAV STUČLÍK)

14 BYL JEDNOU JEDEN DŮM
(HANA FRIEDRICHOVÁ)

15 BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA
(ALENA FLÉGLOVÁ)

16-17 ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU
HOLIČI
(JAROSLAV VOVES)

18-19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI

20-21 KVALITA V BAŽANTNICI
– ŠTRAITOVÉ
(EDUARD ČELIŠ)

22-23 HISTORICKÉ FOTKY
Z BĚLOHRADSKA

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE
STRANA 1 / PETR LAUŠMAN
SÁZENÍ STROMU PRO OLGU HAVLOVOU
STRANA 24 / ALENA FLÉGLOVÁ
KVĚTINOVÁ STŘECHA

DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE
27. 7. 2018

Bělohorské listy
periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stučlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,
Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,
Václav Lejdar, Josef Špúr, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
ISSN 2533-8005
Adresa: Město Lázně Bělohrad
Městské kulturní středisko,
Barákovská 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk:
Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

*Kostižer je lidový výraz pro nevláčetelné krevní nádorové onemocnění. S rozbitým kolenem v žádném případě nesouvisí.

Zeptali jsme se za vás

V Dolní Nové Vsi na příjezdu od Hořic se staví průmyslový objekt. Kdo a co zde staví a kdy bude stavba dokončena? Předpokládají se zde nová pracovní místa?

Jedná se o stavbu výrobního a skladového areálu firmy V-GARDEN, s. r. o., která bude sloužit ke komerčním účelům a bude poskytovat zázemí pro podnikatelské aktivity firmy.

Společnost V-GARDEN, s. r. o. je ryze českou rodinnou obchodní a výrobní společností, která je zaměřena na distribuční a velkoobchodní prodej zahradní techniky, zahradního nábytku a doplňků pro dům a zahradu předních světových výrobců značek: WEIBANG, VeGA, PU-BERT, ACTIVE, FARELEK, EUROM.

Samotné dokončení celé stavby se předpokládá do konce roku 2019 a firma počítá s pracovní příležitostí pro více než 25 lidí.

O výběrových řízeních na požadované pracovní pozice budou případní zájemci včas informováni.

*Lukáš Matouš, DiS.,
jednatel společnosti V-GARDEN, s. r. o., Smiřice,
foto: Ladislav Stuchlík*

Bude se budova „lesní správy“ proti zámku rekonstruovat na byty a je pravda, že místo skladů za touto budovou má vzniknout nový bytový dům?

Budova lesní správy se skutečně rekonstruovat bude. Celý dům projde kompletní a nákladnou rekonstrukcí zahrnující novou střechu a krovy, fasádu, zateplení, podřezání, odizolování, nové vnitřní omítky, dřevěná špaletová okna. Samozřejmostí jsou nové koupelny, dveře a podlahy. Některé byty projdou změnou dispozice. Všechny byty budou vybaveny rekuperací a podkrovní byty navíc klimatizací. Bude vybudována centrální plynová kotelná a rozvod teplé vody. Celý dům bude nízkoenergetický (energetická třída B).

Budova bude mít celkem 9 bytů (2+1 a 3+1), které budeme nabízet k prodeji. 3 byty s výměrou 100 m² a 6 bytů s výměrou cca 70 m².

Předpokládané datum dokončení rekonstrukce této budovy je červen 2019.

Dům bývalých skladů a kanceláří lesní správy plánujeme zbourat a místo něj vznikne nový bytový dům se startovacími malometrážními byty (2kk). Tento dům bude postaven podél ulice Zámecká. Přirozeně vzniklý vnitroblok tak nabídne prostor pro setkávání, relaxaci a odpočinek obyvatel bytů.

U učiliště bude vybudované parkoviště s dostatečným počtem míst pro obyvatele domu.

Do budoucna připravujeme webové stránky, kde si budete moci byty prohlédnout, případně rezervovat.

*Michal Pivrnec, Hradec Králové, zástupce investorů,
foto: Ladislav Stuchlík*

Starosta odpovídá

Letos jste rozšířili počet stání pro kontejnery na tříděný odpad po městě. Nebylo by lepší dát kontejnery někam za město, je kolem nich často nepořádek a nevyplývá to pěkně?

Naší snahou je naopak přiblížit tyto kontejnery na tříděný odpad (plasty, papír, případně sklo a oleje) k občanům, aby se zlepšilo třídění. Proto jsme vloni vybudovali další stání po městě. Na různých jednáních o likvidaci a třídění komunálního odpadu je nám doporučováno mít právě více stání a blíže k občanům. Mít kontejnery někde za městem je zbytečné, protože ve městě máme sběrný dvůr. Ne každému se ale chce vozit vytříděný odpad až do sběrného dvora a spíše využije kontejnery poblíž místa, kde bydlí. Navíc taková místa nejsou tak anonymní jako velký počet kontejnerů na jednom místě a často si lidé z jejich okolí ohlížejí, aby kolem nich nevznikal nepořádek. Příkladem jsou třeba kontejnery na papír a plasty v Macharově ulici. Ideálním stavem je, aby menší popelnice na tříděný odpad měla každá domácnost. Tento systém funguje v okolí např. v Libštátě a Libáni nebo v Německu a Rakousku; je ale doporučen pro města do maximálně 3 000 obyvatel.

Neuvažujete o oplocení zámeckého parku a jeho zavírání na noc? Zamezilo by se tomu, aby se tam po večerech scházely různé party a popíjely nebo braly drogy.

O oplocení zámeckého parku neuvažujeme. Plot stejně nezabrání tomu, aby se do parku tyto party dostávaly, neboť není problém přelézt přes zeď třeba ze Štefanikovy ulice. Navíc je zámecký park kulturní památka a stavba plotu by byla poměrně složitá. Věříme, že po připravované revitalizaci parku a otevření zrekonstruovaného zámku se situacelepší. Zatím ji bohužel musíme často řešit prostřednictvím bezpečnostní agentury a Policie ČR.

Kdy začnete stavět novou radnici a jak bude tato stavba financována?

Rada města schválila na svém zasedání 2. května uzavření smlouvy o zpracování všech stupňů projektové dokumentace včetně zajištění inženýrské činnosti a autorského dozoru s autory 3. návrhu v rámci architektonické soutěže. Ze smlouvy vyplývá, že nejpozději na podzim 2019 bychom měli získat stavební povolení a obdrženou prováděcí dokumentaci stavby, na jejímž základě by proběhlo výběrové řízení na zhotovitele. Předpokládaná doba výstavby nového městského úřadu je maximálně 2 roky, takže nejpozději na jaře 2022 by měl být nový městský úřad otevřen.

Stavba bude financována z úspor města za prodej zámku, části areálu dětské léčebny a stavebních pozemků (zůstatek na účtech města k 31. 12. 2017 činil 31,5 mil. Kč) a budeme usilovat o získání dotace (na demolici původních budov č. p. 27 a 28 jsme získali dotaci ve výši 80 %). Zbytek by byl zřejmě dofinancován z úvěru.

Začne se přestavovat úpravna vody u silnice na Lány? Prý se tato akce neuskuteční.

Rekonstrukce úpravně vody se ze strany Vodohospodářské a obchodní společnosti, a. s. připravovala několik let. VOS získala na akci dotaci a proběhlo výběrové řízení na zhotovitele. V současné době ale rostou ceny stavebních prací, což se projevilo i v tomto výběrovém řízení. Předpokládaná cena činila zhruba 60 mil. Kč bez DPH a vítězná firma nabídla cenu zhruba 64,5 mil. Kč bez DPH. Představenstvo VOS, a. s. na svém zasedání 15. května schválilo uzavření smlouvy o dílo a tím realizaci této investiční akce. Měla by začít ještě letos během letních měsíců a její součástí je i rekonstrukce čerpací stanice v Mlázovicích. V Lázních Bělohradě se především změní technologie úpravy vody a za podstatné považují to, že se nebude muset používat tolik chemických prostředků. Rekonstrukci úpravně vody považují pro naše město za velice významnou.

Pavel Šubr,

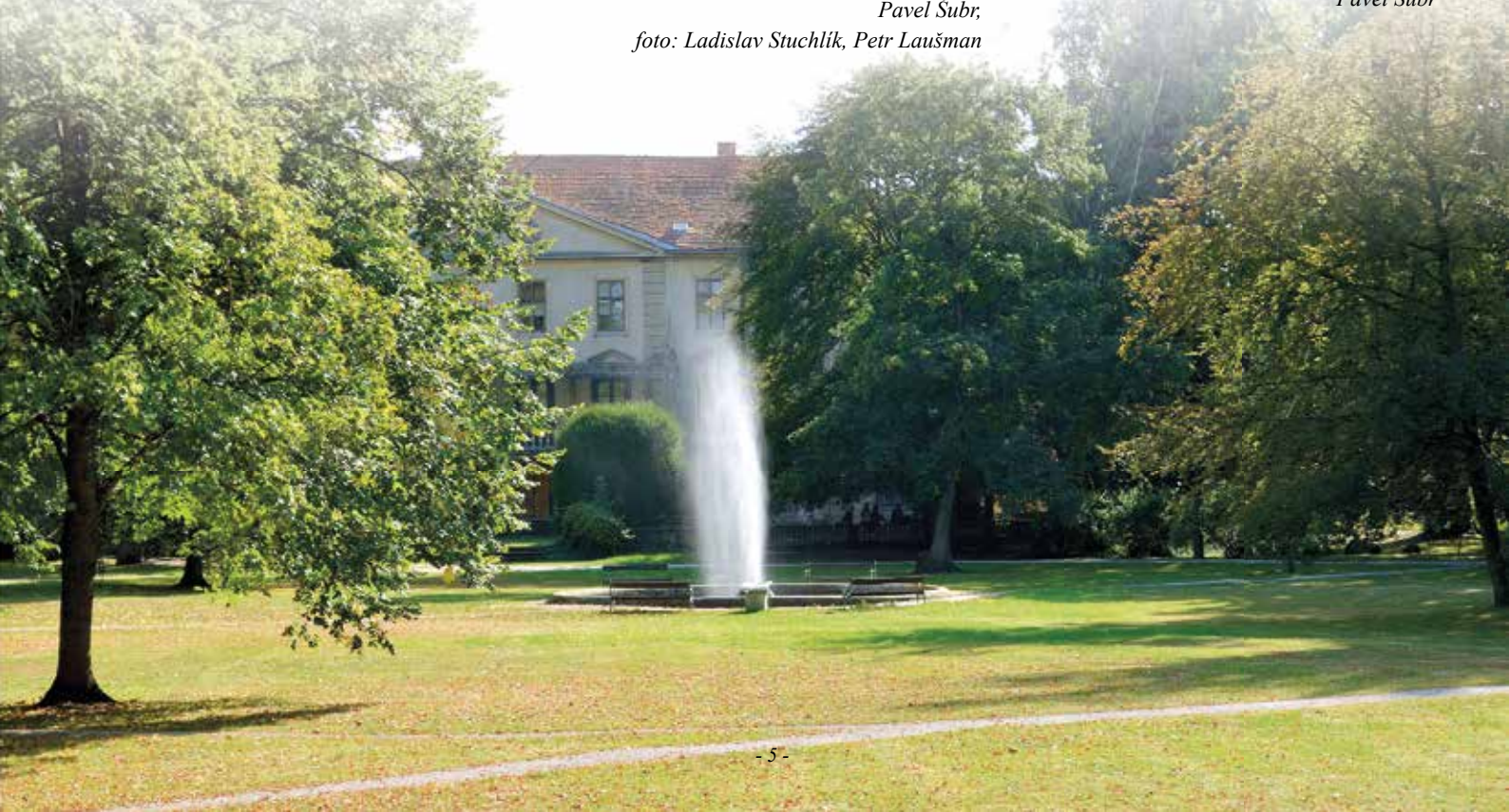
foto: Ladislav Stuchlík, Petr Laušman

ZM informuje

Druhé zasedání zastupitelstva města v roce 2018 se uskutečnilo **18. dubna** v kulturním sále lázní. Po kontrole plnění usnesení ze svého minulého zasedání vyslechli zastupitelé zprávu z jednání rady města, schválili odkup pozemků v Horní Nové Vsi pro výstavbu 3. etapy chodníků a vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 2/2018 a 3/2018 schválená radou města. Poté vyslechli informace o průběhu jednání s autory oceněných návrhů nové budovy městského úřadu v rámci architektonické soutěže včetně informací o nové budově úřadu od autorů 3. oceněného návrhu společnosti Re:architekti studio, s. r. o., se kterou rada města jedná o uzavření smlouvy na zpracování projektové dokumentace, schválili odpis nákladů na několik zmařených investičních akcí, delegovali na valnou hromadu VOS, a. s. místostarostu Jana Pavlásku a vzali na vědomí zprávu o bezpečnostní situaci v teritoriu Obvodního oddělení Policie ČR v Nové Pace a zprávu o investičních akcích města.

Pavel Šubr

ROZHOVOR S JANEM FLÉGLEM

VEDOUČÍM
TECHNICKÝCH SLUŽEB
MĚSTA LÁZNÍ BĚLOHRADU

Technické služby jsou rukama města, co sem spadá a co mají na starost?

Pod technické služby spadá údržba celého města Lázně Bělohrad včetně přilehlých obcí - Brtev, Lány, Hřídalec, Dolní Javoří a Uhlíře.

Staráme se o veškeré městské pozemky, jako jsou veřejná prostranství a parky, místní komunikace, sportoviště, hřbitovy, kompostárna a deponie na Horní Nové Vsi a nově i sběrný dvůr v Prostřední Nové Vsi.

Kromě toho připravujeme zázemí pro kulturní a sportovní akce města, což zahrnuje nejen stavbu velkoprostorového stanu a pódia, ale i další věci s tím související.

Nabíráte brigádníky a zaměstnáváte lidi poslané z úřadu práce?

Technické služby mají v současnosti šestnáct stálých zaměstnanců. V průběhu roku se střídá tři až sedm veřejně prospěšných zaměstnanců přidělených úřadem práce. A od jara nám také dle možností vypomáhá kolem deseti brigádníků z řad studentů a důchodců.

Jaké je profesní složení zaměstnanců?

Mým zástupcem je Ladislav Mečíř st., který mimo jiné zajišťuje kulturní akce a rozděluje práci veřejně prospěšným zaměstnancům. Na úseku místního hospodářství máme dva zedníky, Jirku Stránského a Mílu Huťu, zvaného Bubák, dva bagristy - řidiče Leoše Orcta a Petra Tomáška, elektrikáře Jirku Hátle, správce sběrného dvora Milana Šubra, správce sportoviště Josefa Jezberu a dva pracovníky dílen, Míru Čecha a Petra Bajera. O zeleň ve městě se nám pod vedením Ladislava Mečíře ml. starají Jaroslav Šorm, Robert Huťa, Míra Lonera a Petr Fof.

Mezi zaměstnanci je i vzájemná zastupitelnost. Chlap z dílen může sednout do jeřábu, zedník za volant traktoru nebo elektrikář do nákladního vozidla.

Veřejně prospěšné zaměstnance využíváme především na úklid veřejných prostor města a na pomocné zednické a zahradnické práce. Většina letních brigádníků pracuje na úseku zeleně, vypomáhají ve sběrném dvoře a část natírá různá zábradlí, sloupy a podobně.

Každé roční období má svá specifika, jaká?

V zimním období je prioritou především údržba komunikací a chodníků. Dále se věnujeme kompletním rekonstrukcím bytů v majetku města, údržbě techniky a dalším zimním činnostem, jako je například kácení stromů. Od jara začínáme s ořezem stromů, s pravidelným sekáním veškerých městských pozemků a výsadbou nových stromů a keřů. Do toho vstupuje příprava záhonů a výsadba květin. Květiny pro nás pěstují a vysazují učni ze zahradnického učiliště v Kopidlně.

Chystají se první velké kulturní akce jako je Zahájení lázeňské sezóny, v létě se pak uskuteční folklorní festival a Strašidelná Bažantnice, následují koncerty a sportovní akce, což představuje značnou porci práce a času i o víkendech. Kromě toho se celoročně podílíme na aktuálních investičních akcích, jako je například příprava pozemku pro výstavbu chodníku na D.N.V., příprava a vyklizení domu č. p. 28 v horní části náměstí před demolicí, rekonstrukce městských bytů a pod. Čeká nás zabudování lapolu v MŠ L. Bělohrad, oplocení několika pozemků města, opravy komunikací a další práce.

To vše by nešlo bez použití nezbytné techniky, jaký je váš vozový park?

K usnadnění naší práce máme autojeřáb Praga V3S, traktorbagr JCB, čelní nakladač Locust, traktory, vlek, kontejnerový nosič, stroje Belos využívané hlavně k údržbě zeleně. Dlouhodobě využíváme multikáry pro dopravu menších objemů materiálu. Nově byl pořízen malý nákladní elektromobil, který se využívá na svoz odpadů z košů a na výlep plakátů. V našem vozovém parku je i Avie, která je již zastaralá a v budoucnu bude potřeba ji nahradit jiným nákladním autem střední tonáže, vhodným pro kontejnerový systém přepravy s možností nasazení vysokozdvizné plošiny.

I přesto, že se snažíte vše zvládat, ne všichni jsou vždy spokojeni. Co k tomu můžete říci?

Někdy nám práci ztěžuje počasí, občas nějaká mimořádná událost – havárie, nebo porucha na technice, což nám nabourá náš časový harmonogram (plán práce sestavený společně

s vedením města). I tak ale plánované práce stihneme dokončit.

Někdy se také stává, že spoluobčané jsou rozhořčeni kvůli problému, který nespadá do kompetence města, potažmo TS. Vždy rád odpovím na případné dotazy a podněty spoluobčanů.

Zapojují se občané do péče o svoje město?

Dalším problémem je, že nám populace, starající se pečlivě o přilehlé městské pozemky u svých nemovitostí, stárne a na údržbu těchto prostor již nemají sílu. Mladí, kteří tam bydlí, většinou nemají čas. Tím nám také práce přibývalo. Není totiž problém technikou posekat rovné velké plochy, ale vyzobat ta zákoutí.

Chtěl bych poděkovat těm, kteří se stále věnují údržbě a sekání veřejných prostor v okolí svých domů a dbají na vzhled města. Pokud by měl někdo zájem se zapojit do sekání, ať už za účelem údržby nebo zkrášlení okolí, rád si s ním domluvíme.

Hodně se i zvýšil odvoz odpadků z veřejných košů. Zřejmě to souvisí s tím, že lidé plní koše v některých případech i domovním odpadem. Před dvěma třemi lety se svázely dvě až tři multikáry odpadků týdně, dnes to je pět multikár jen v pátek a dvě v pondělí. Přes týden je nutné svážet odpad posbíraný v okolí kontejnerů.

Chtěl bych tímto apelovat na občany, aby třídili odpady, využívali sběrný dvůr a udržovali pořádek. I když se budou technické služby snažit jakkoliv, bez pomoci a slušného chování veřejnosti to nepůjde.

Závěrem bych rád poděkoval všem zaměstnancům technických služeb za jejich pracovní nasazení, odbornost a spolehlivost.

Je pro mě potěšením v tomto kolektivu pracovat.

Ladislav Stuchlík, foto: autor, Pavel Janák

MODRÉ VOLEJBALISTKY na celostátní soutěži

Jak barevný minivolejbal polévá živou vodou bělohradský volejbalový oddíl, jsme podrobněji psali v BL3/2016.

Mravenčí práce zapálených trenérů začala přinášet své první ovoce. Volejbalový oddíl už má svá družstva ve všech kategoriích barevného minivolejbalu. Síly poměřují na okresní úrovni a některá se osmělují i do soutěží krajských. Okresní soutěž bude mít vyvrcholení 16. července v Dřevěnici a nejuspěšnější družstva z krajů se utkala na celostátním finále 1. - 3. června v Jindřichově Hradci.

Postupový klíč mně objasnil trenér „modrých“ děvčat Jirka Schovánek:

„V letošním roce měl v pravidelné krajské soutěži bělohradský volejbal přihlášeno jedno modré družstvo děvčat, které skončilo na celkovém sedmáctém místě z šestadvaceti. V průběhu sezóny se pak barevná družstva zapojují i do dalších turnajů, které jsou buď samostatné, nebo jsou součástí tzv. Barevných krajských festivalů, ve kterých jsme měli zapojena dvě modrá družstva děvčat. Soutěž je rozdělena do turnajů pořádaných ve třech kolech, z nichž se pak nejlepší týmy kvalifikují do kol celostátních. Po krajských bojích bylo jedno naše družstvo na prvním místě, čímž si zajistilo přímý postup do republikového finále, a druhé se umístilo na místě sedmém z celkem 22 zúčastněných družstev a v roli náhradníka čekalo na svou postupovou šanci.“

Do finále nakonec postoupila obě bělohradská družstva. Tato vrcholná soutěž je pořádána ve více kolech. První kolo se konalo 25. - 26. května v Praze, kde nikdo z bělohradských „modrářek“ nesoutěžil, protože v tomto termínu hrálo své první zápasy nové družstvo mladších zákyň na turnaji v Lupenici. Druhé kolo se již obsadit povedlo a o víkendu 1. - 3. 6. obě družstva odestovala bojovat do Jindřichova Hradce. Jak se děvčátům na turnaji dařilo, Jirka pokračuje:

„Turnaj se přes všechny obavy nad očekávání povedl. Po prvním sobotním hracím dnu bylo jedno družstvo ve své skupině bez porážky a druhé svou skupinu dohrálo na pěkném třetím místě. V neděli tedy byla šance bojovat o příčky nejvyšší. V konečném účtování celostátního kola jedno družstvo skončilo na úžasném 6. místě a druhé bylo na místě 14. Nutno podotknout, že do kategorie modrého volejbalu dívek bylo nahlášeno celkem 30 týmů, které již prošly náročnými boji ve svých krajích. Bělohradské dívky se v žádném případě v konkurenci neztratily. Hrací víkend v Jindřichově Hradci byl pak pro všechny hráče a trenéry zpestřen návštěvou mezistátního utkání evropské ligy žen ČR - Bělorusko. Děvčata tak měla příležitost vidět své vzory přímo v akci a po utkání na palubovce lovila fotografie a podpisy reprezentantek.“

S úspěchem děvčat jsou trenéři manželé Schovánkovi nadmíru spokojeni. Nejpodstatnější je, že začínající mladí volejbalisté v nižších barevných kategoriích vidí ve starších děvčatech příklad, na kterém je patrné, že i z bělohradské Bažantnice lze dosáhnout dost vysokého.

Celý volejbalový oddíl se také již chystá na příští sezónu 2018 - 2019. Kromě tradičních soutěží na okresní úrovni by mladí volejbalisté chtěli opět zasáhnout do krajských soutěží a postavit minimálně jedno družstvo v kraji do barevného volejbalu. Nově vytvoří družstvo šestkového volejbalu mladších zákyň z modrých děvčat. Nezapomínají ale ani na ty nejmenší. Již zahájili dvoukolový nábor do volejbalové přípravy, který bude ještě pokračovat koncem prázdnin a začátkem nového školního roku.

Jaroslav Voves, foto: Jiří Schovánek

DÁVNÝ TO BĚLOHRAD

BĚLOHRAD

BĚLOHRAD

Občas je dobré podívat se zpátky, zavzpomínat na to, jak naše město kdysi vypadalo.

Václav Pech (14. 10. 1887 – 23. 6. 1964), kronikář, redaktor Bělohradského zpravodaje i sociální demokracie, odborový tajemník, ale také textilní dělník, prodavač v textilním obchodě, skladník a děda inženýra Vladimíra Pecha z dvojdomku U Bažantnice. Muž, který Bělohradem doslova žil. V roce 1951 zapsal do místní kroniky následující řádky. Ponořme se tedy, vážení čtenáři, do doby kolem roku 1900.

„Zesnulí dědové a pradědové by se sotva poznali a nad něčím by vrtěli hlavami,“ vypravuje ve svých *Vzpomínkách* o rodném Bělohradě K. V. Rais. A jak by ne! Vždyť Bělohrad byl ještě ve druhé polovině 19. století v pravdě dřevěnou vesnicí, která se vinula v povodí Javorky. Jen tu a tam, zejména na tehdejší návsi, vypínal se nad dřevěnými domky s podloubím a doškovými nebo šindelovými střechami zděný dům. A což teprve Malé náměstí s úplně drobnými dřevěnými domky! Ulice v pravém

slova smyslu nebyly. Jen silnice od východu k západu přetínala bělohradskou ves. A pak čtvrť „V Habru“, shluk to domků pod kostelem až ke Šturmovu mlýnu. A Třetí strana, řada chalup se zahradami a v každé sušírna ovoce.

Kol do kola byla žirná pole, panská pole, sahající svými klíny a obdélníky div ne do návsi. Nebylo tehdy ani Lázeňského hotelu, ani pyšného domu lékárny, ani Březohrádku, mohutné spořitelny a záložny naproti. Jen starý most přes Javorku, s pilířem uprostřed, ozdobený sochami ukřižovaného Krista (dnes U Kačirkových) a Jana z Pomuku. Most vede do dnešní Lázeňské ulice, která končila u staré kovárny a měla jen několik stavení. Lázně již stály, úplně o samotě... A přeci se bělohradská ves proměnila za několik let v moderní městečko. Byly to jednak lázně, vzniklé na konci osmdesátých let, i další okolnosti. Šťastné umístění na křižovatce silnic od Hořic k Nové Pace a od Jičína ke Dvoru Králové, později trať severozápadní dráhy Praha – Trutnov.

Psal se rok 1892. Vlak od Prahy přes Chlumec dospěl na bělohradské nádraží za vzteklého syčení páry a hvizdotu parní píšťaly. Cestující vystoupil z vlaku, před nádražím se vlnilo obilí panského pole, vydal se šterkovou cestou podél trati k okresní silnici, kolem Goldschmiedtovy tkalcovny, kde pracovalo pět set zaměstnanců na tisícovce stavů, panského dvoru a zámku na náměstí. Až sem sahal cíp zámeckého parku. Tam, kde byla zahrada Lázeňského hotelu, stával dřevěný dům s dvojitou střechou. Tady se narodil politik Dr. Bedřich Pacák. V místech hotelu byly ještě dva dřevěné domky. Lázeňský hotel se stavěl v roce 1893. Dále po náměstí další dřevěné domky s podsíněmi, v jednom z nich, na místě domku paní Laušmanové, bydlel čepičář Šťastný a v domě

paní Malé byl poštovní úřad a dům ten i se svými vnitřními proměnami patří k prvním měšťanským domům. Na východní straně náměstí, od severu, dům Kellera a vedle dřevěné chalupnické domky s podsíněmi. V jednom z nich se narodil K. V. Rais.

Požár v létě 1896 zničil Raisovu chaloupku i vedlejší Pechovu a Vágnerovu. Přes řeku na Třetí straně i Bubákovu. Tam, kde je dnes Kozákův dům, stál dřevěný Bílkův domek s podsíní a k jihu Hlouškův hostinec, tehdy Vlachův – mimochodem nejlepší hostinec té doby, kde v sále na prvním poschodí se odbývaly plesy a hrálo ochotnické divadlo. Vedle hostince malý domek, na místě dnešního domu Finkova, a za ním zahrada až k mostu. V roce 1898 postavil PhMr. F. Černoch na této zahradě dvoupatrový dům – lékárnu U České koruny.

Za řekou na Třetí straně se zachovala nádherná dřevěná stavení, od severu k jihu: Bernkopfa, Hrnčíře a Plecháče, starý jednopatrový dům, dříve Šádka, dřevěné stavení s podloubím, dříve Hníka. Vedle Bareše je rozsáhlé hospodářské stavení Jakoubka, dříve Vágenknechta, dále k jihu Finka, jehož předkové tu hospodařili již před 250 lety. Kde je dnes poštovní úřad, býval hotel Zátíší, postaven 1893, stálo zde také dřevěné stavení Klempetrovo a na rohu Třetí strany a Lázeňské, teď dům pekaře Čerovského, býval přízemní rohový domek s obchodem Felkla.

Lázeňská ulice nebyla tehdy vůbec ulicí v běžném pojmu. Několik nízkých domků na severní straně, hostinec U Zlaté hvězdy a vše končí starou kovárnou. Na protější jižní straně dům Poličanského a hostinec U Dědků – to byla ulice. K lázním vedla silnice mezi poli roubená jabloněmi a slívami. Tenkrát bylo opravdu ticho po pěšině...

BĚLOHRAD

Ach, kde je tehdejší idylka Malého náměstí... Jen morový sloup z roku 1657, dům Jindřicha Pižla, obchodníka a muže velkého rozhledu, přítele Raise. Pižlův dům s klasičtým průčelím uprostřed a s podélným trojúhelníkem a hlavami velikánů - Palackého, Havlíčka, Jungmanna a Tyla. Dřevěné stavení Bezuchy a Ždárských, kus dřevěného domku Lánského. Zbylo z toho, co bývalo. Kde se dnes tyčí Březohrádek, stával přízemní rohový domek, obrostlý divokým vinem.

V místech Fričova muzea divoký sádek a v něm pověstná vinopalna, útulek bělohradského Sokola. Při silnici byla jednopatrová pětiletá škola a za školou pole a jen pole. Pole i na východní straně. Jen stará budova Císařova hostince a vanových lázní stojí jako němý svědek starého Bělohradu, jaký už není.

Zahučely lesy... S každým zmizelým trámem a šindelem dřevěných domků zmizel i duch tehdejší doby.

Politicky se Bělohrad dělil na staročechy a mladočechy. Jiných politických stran nebylo. Nebylo konečně ani těchto dvou směrů tam, kde šlo o správu obce nebo institucí. Tu více rozhodovaly vztahy příbuzenské, osobní, „chytráctví“ a ohledy prestižní.

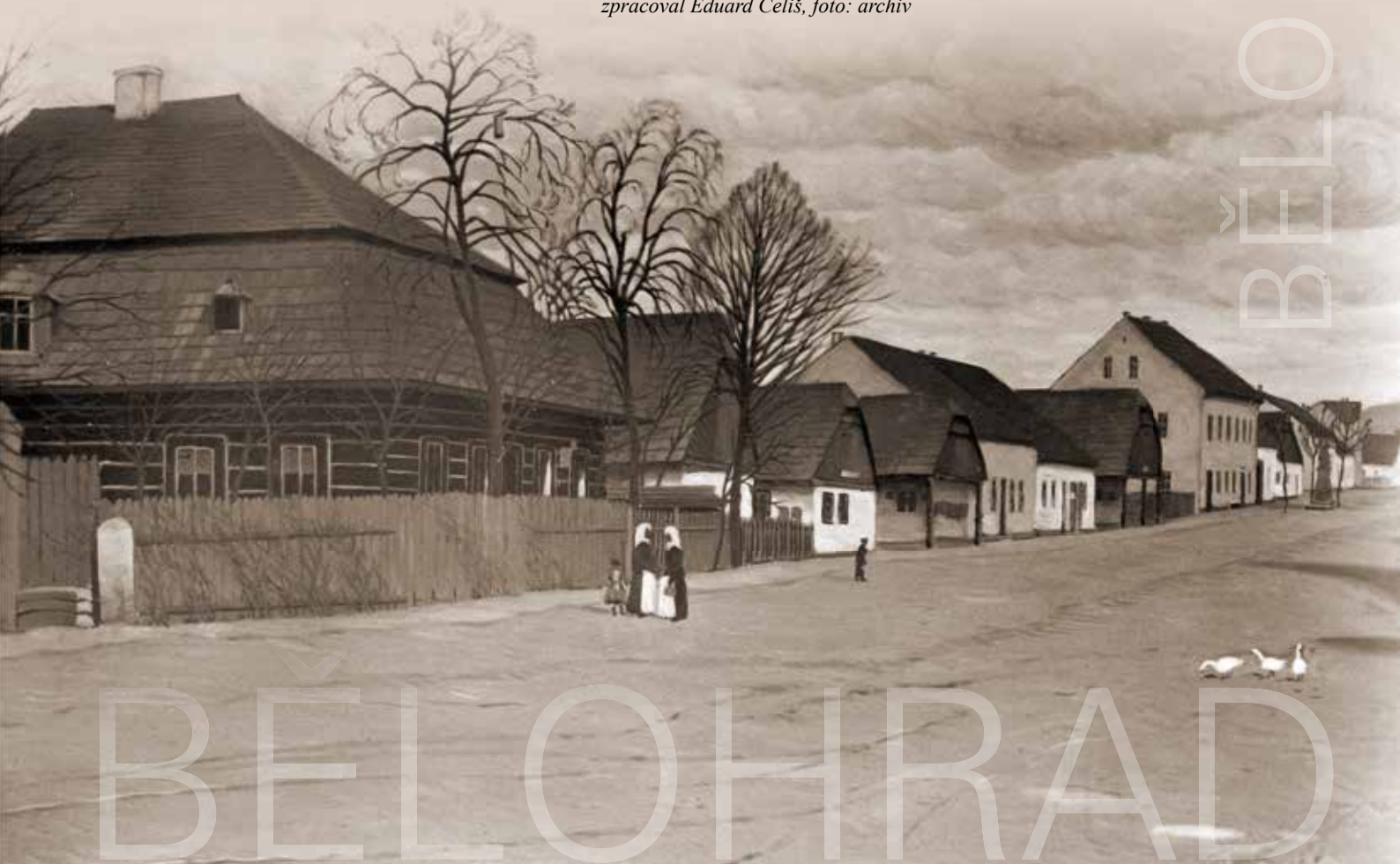
Z novin se nejvíce odebíral *Pražský deník (vládní)*, *Národní politická* a několik čísel *Národních listů*. Víc se odebíral německo-židovský *Prager Tagblatt*. V české vesnici, městečku!

Měšťané byli převážně obchodníci a k nim byli počítáni živnostníci a rolníci. Byla to kasta sama pro sebe, navenek vůči ostatním občanům uzavřená a povýšená. Za příznačné pro tehdejší dobu bylo, že vládnoucí měšťanská vrstva, oč měla méně štěstí v politickém vedení národa, o to větší štěstí měla na poli hospodářském a kulturním. Vybudování občanské záložny, čtenářské besedy a knihovny, ochotnického divadla je spravedlivé přiznat k zásluze a cti několika osobností, které se tím trvale zapsaly v paměť Bělohradu.

Zápisky kronikáře Václava Pecha zpracoval Eduard Čeliš, foto: archiv

BĚLOHRAD
BĚLOHRAD

ZAHÁJENÍ LÁZEŇSKÉ SEZÓNY

Letošní slavnostní Zahájení lázeňské sezóny přineslo, kromě tradičního požehnání léčivé vodě a rašelině, vystoupení několika hudebních skupin, food festivalu, atrakcí pro děti, trhů či kuchařské show, také dvě novinky. V dopoledních hodinách jsme si připomněli 85. nedožitý narozeniny Olgy Havlové. Společně s Výborem dobré vůle Nadací Olgy Havlové, který zastupovala nám všem dobře známá předsedkyně správní rady MUDr. Milena Černá, jsme vysadili v parku u lázní Strom pro Olgu Havlovou. Lípa srdčitá nám bude navždy připomínat tuto skromnou, ale svou činností velkou osobu.

Celý den si mohli zájemci také prohlédnout nově dokončený sportovní areál u Bažantnice. Město zde během 3 let vybuodovalo nové fotbalové kabiny s hernou na stolní tenis, workoutové hřiště, 2 kurty na tenis, odrazovou tenisovou stěnu, 2 kurty na beachvolejbal, zázemí k tenisové hale, závlahový systém, parkoviště a nezbytné oplocení, dlažby, veřejnou zeleň atd. Již od dopoledne byla otevřena herna na stolní tenis a tenisová hala, současně probíhal fotbalový turnaj mladších žáků, mistrovské tenisové utkání dospělých a turnaj v beachvolejbal. Po obědě bylo možné zhlédnout, co představuje nové sportovní odvětví street workout. Následoval vrchol sportovní části programu – přátelský fotbalový zápas starých gard TJ Lázně Bělohrad a Slavie Praha, v jejímž dresu se představili např. Jaroslav Šilhavý, Ivo Ulich, František Veselý, Lukáš Došek a mnoho dalších velkých fotbalových jmen. Celý program potom v podvečer zakončila tenisová exhibice bývalého 22. hráče světového žebříčku Bohdana Ulihracha s kolegou z klubu Sparta Praha Karlem Jílkem. Krásné letní počasí a pěkný sportovní areál vytvořily příjemný zážitek pro všechny sportovce i diváky, který zhodnotil Bohdan Ulihrach slovy: „V Německu a Rakousku jsem viděl v menších městech mnoho podobných sportovních areálů. U nás patříte mezi průkopníky a určitě je dobře, že ho využívá a bude využívat hlavně mládež.“

A OTEVŘENÍ NOVÉHO SPORTOVNÍHO AREÁLU 2018

KAREL JÍLEK (34)

tenista a trenér Sparty Praha

Fantastický kurt i výborné publikum. Otec se zná s vaším Jirkou Kučerou a dlouho jsme se do Bělohradu chystali, dnes se to povedlo. Ve Spartě jsem hrál od mladších žáků až po dospělé. Rok jsem hrál ve Státech, teď hlavně trénuji. Jo, výborná je i vaše tenisová hala.

BOHDAN ULIHRACH (43)

22. v roce 1997 na žebříčku ATP

Příjemně mě překvapila dobrá kvalita kurtu i celého sportovního areálu. Je fajn, když města budují podobné areály a tahají děti od počítačů ke sportu. Trochu vadily při hře stíny stromů, jinak OK.

ONDŘEJ BOUMA (37)

V Hradci hrajeme šestkový i beach volejbal. Rádi jsme přijeli do Bělohradu na přátelský seznamovací turnaj začínajících i mírně pokročilých. Kdo turnaj vyhraje? To neřešíme, těšíme se z počasí a ze sportu na kamarádké bázi. Písek je super, areál úžasný.

TEREZA ZAJÍCOVÁ

Dnes nefunguji coby hráčka, spíš jako bafuňářka. Hrajeme volejbal v hradeckém Pouchově – 15 let klasický volejbal, 5 roků beach. Máte tady krásný areál, chybí pouze bazén...

FILIP KRÁTKÝ (15)

Ukázat streetworkout jsme přijeli my kluci z Rakovníku a dva z Mělníku. Workout je posilování vlastní vahou. Jedná se o kombinaci gymnastiky a akrobatických prvků. Věnuji se workoutu tři roky.

IVO ULICH (43)

hráč Slavie Praha, Borussia Mönchengladbach, 8 startů za českou fotbalovou reprezentaci

Na Bělohrad mám dobré vzpomínky – beseda U Sehnalů po našem prvenství v lize i krajský mistrák před osmi lety za Dobrušku... Hodně se u vás zlepšilo k lepšímu. Trávník snese nejpřísnější měřítko, a to je dobře pro nás, hrajeme od nohy. Skončil jsem jako ambasador u repre, s bratry máme firmu na dveřní a okenní kování.

*Pavel Šubr, Eduard Čeliš,
foto: Václav Lejdar, Petr Laušman,
Ladislav Stuchlík, Alena Fléglová*

SOU LÁZNĚ BĚLOHRAD

SOUČASNOST A SNAD BUDOUCNOST...

2. ČÁST

V současné situaci se asi každý rozumný člověk zeptá, proč se tedy rekonstruuje a zateplují budovy v Lázních Bělohradě?

Myslím si, že škola zaplatila za rekonstrukci školy a tělocvičny „svým vlastním životem“. Jak jsem již popisoval v úvodu, tu první bitvu o dotaci a zateplení budovy školy a sportovní haly jsme vyhráli, ale bylo to tzv. Pyrrhovo vítězství. Bylo potřeba nás za toto vítězství „potrestat“. Ale na druhou stranu mě hřeje u srdce, že sportovní hala a budova školy budou zatepleny a připraveny na další využití občany města. Mimo jiné, provoz haly by byl za stávající situace objektu tak ekonomicky náročný, že kdyby zateplení nedopadlo, bylo by jediné řešení halu zavřít a zbourat (jako mnoho podobných sportovních hal v celé ČR).

Proč se vám nepodařilo školu zrekonstruovat již dříve? Škola má dost silnou doplňkovou činnost a musí si vydělat nějaké peníze. Nešlo je použít na rekonstrukci?

Tento druh dotazů jsem dostával velmi často. K pochopení je třeba znát způsob financování středních škol zřizovaných krajem obecně. Školy mají velmi malé možnosti, co se týče investic. O všem rozhoduje zřizovatel, vlastník nemovitosti. Jednak je potřeba vědět, že ve škole se dělí peníze na dvě hromádky – dotační balíčky (zkráceně dotace). První, tzv. přímé dotace, se týkají převážně platů (poskytuje je stát prostřednictvím MŠMT a rozepisuje je dle krajem stanovených normativů krajský úřad). Druhá hromádka, tzv. nepřímé dotace, zjednodušeně finance na provoz, poskytuje ze svého rozpočtu zřizovatel (v našem případě krajský úřad). Tyto hromádky nelze „míchat“! Dále si naše škola vydělávala vlastní doplňkovou činností určitý finanční obnos navíc. Přestože si škola peníze vydělala, jejich použití na investice není zcela v kompetenci ředitele, vždy je nutné žádat zřizovatele, potažmo investiční odbor kraje, o schválení. Ředitel může bez schválení

V minulém čísle Bělohradských listů jsme zveřejnili první část rozhovoru s ředitelem SOU Lázně Bělohrad **Mgr. Pavlem Petrem** o splnutí SOU Lázně Bělohrad s Gymnáziem, SOŠ, SOU a VOŠ Hořice, které naprosto nelogicky schválili krajská koaliční zastupitelé na svém zasedání 4. prosince 2017. Bavili jsme se také o následném zrušení 3 oborů (zedník, kuchař–číšník a podnikání) ze 6, které se v SOU Lázně Bělohrad vyučovaly. Ačkoliv důvodem této „optimalizace“ údajně bylo zabránit ekonomické nestabilitě bělohradské školy (ta na rozdíl od hořické nebyla krajem nikdy dofinancována), lze po splnutí očekávat výrazný pokles žáků, který může právě ekonomické problémy vyvolat. V tomto čísle BL jsme panu řediteli položili další dotazy.

zřizovatele rozhodovat o nákupech investičního charakteru pouze do výše 40 000 Kč, za což toho moc nepořídíte. Bez finančního omezení můžeme provádět opravy, zde je však velmi limitující zcela jasné vymezení, co je ještě oprava a co už technické zhodnocení (to má charakter investice a jsme opět v režimu schvalování). Všem předchází uložení vytvořeného zisku do fondu investic, kde musí být tento zisk uložen minimálně do následujícího roku a odtud je možné jej teprve čerpat na investice se schválením zřizovatele. Do tohoto fondu jsou dále převáděny prostředky z odpisů nemovitého majetku. Bohužel, 90 % těchto prostředků posíláme zpět zřizovateli a nám zůstává k použití pouze 10 %, což je takřka nevýznamná částka (pro rok 2016 pouhých 14 tis. Kč). Vidíte, že to je všechno jen ne jednoduché! Každopádně ředitel školy nemá v oblasti investic rozhodující slovo. Kraj naši školu dlouhodobě nechtěl a naše dobré hospodaření a úspěchy mu vlastně nedělaly radost. A proto, kdykoli jsme žádali o jakoukoli větší investici, bylo nám s lítostí oznámeno, že kraj neví, jak to s námi bude a že je potřeba s investicí posečkat. Poté se rozběhla nějaká ta optimalizace. Nám se ji podařilo odvrátit a museli jsme být vlastně rádi, „že jsme přežili“. Tak to šlo neustále dokola.

Přesto jsem si všiml, že v poslední době se vám ledacos podařilo ve škole a v hale opravit...

Ruce se nám uvolnily po roce 2010, kdy se škola odstěhovala ze zámku a my jsme konečně mohli zisk z doplňkové činnosti nasměrovat jinnam. Do té doby jsme prakticky veškeré finance (které jsme vydělali či ušetřili) použili na velmi drahý chod a údržbu zámku. Jsem přesvědčen, že jenom díky existenci a péči našeho učiliště

zámek dnes ještě stojí. Udržovat budovu zámku v chodu bylo opravdu ekonomicky náročné. Po zmíněném roku 2010 se nám konečně začalo dařit opravovat náš majetek. Možnosti vložit do oprav našeho majetku více finančních prostředků určitě dopomohlo i to, že jsme snížili za období 2002 až 2017 celkovou spotřebu energií (elektriny a plynu) na jednu třetinu původní hodnoty a to bez jediné dotace či pomoci zřizovatele. Na to jsme pyšní, ale zřizovatele tento fakt snad ani nezajímá. Letos se nám dokonce zadařilo z vlastních prostředků pořídit do hlavní budovy další moderní kotel, takže příští rok by mohla být úspora zase větší. Také se nám na poslední chvíli povedlo za peníze z loňského výděleku slušně opravit zázemí sportovní haly. Bělohradáci a všichni, kdo ji užívají, si to zaslouží.

Jak to vlastně vypadá s ředitelem nového subjektu?

Na nově vznikající školu byl v únoru vypsán konkurz, který proběhl 28. 3. 2018. Já jsem se přihlásil do tohoto konkurzu i přes velké obavy. Mimo jiné jsem se obával, zda se takto různorodá a komplikovaná škola vůbec dá dobře řídit (škola obsahuje osmileté gymnázium s problematikou ZŠ, vyšší odbornou školu, maturitní obory, zemědělské obory, učňovské obory a k tomu školní statek s cca 280 ha obdělávaných půdy). Skončil jsem na druhém místě a rada kraje poté natrikrát schvalovala jmenování ředitele. Od 1. 7. 2018 bude novou školu řídit někdo jiný. Pouze vím, že vítězný uchazeč ve školství nepůsobil ani minutu ze svého profesního života. Okolnosti a průběh konkurzu já nechci komentovat. Zde se spíše zeptejte starosty Ing. Pavla Šubra, který byl konkurzu osobně přítomen.

Jak to vypadá s počty žáků?

Odpovím řečí čísel: Vloni jsme k 30. 9. 2017 přijali do 1. ročníků 91 žáků.

V současné době máme 15 zápisových lístků!!! (Po oborech: vloni do 1. ročníku nastoupilo 28 opravářů zemědělských strojů, letos 10, ošetřovatelů vloni 14, letos 2, obráběčů kovů vloni 11, letos 3.) Podobná situace je v Horčicích na oboru agropodnikání a podobná je i situace v SOU Vrchlabí. Je jasné, že hodně lidí přijde o práci. Výše zmíněný pokles nastal jednoznačně kvůli krokům zřizovatele, který takto „stabilizoval a zachránil“ naši školu a zvýšil její kvalitu (to bylo cílem optimalizace).

Vidíte na té situaci do budoucna nějaká pozitivita?

Kraj bude mít ředitelem tzv. „chtěné dítě“, to je zásadní skutečnost. Už nyní kraj novému řediteli pomáhá tak, jak já jsem za celou dobu působení nepoznal. Jak jsem již několikrát v odpovědích zmiňoval, SOU Lázně Bělohrad bylo „to nechtěné dítě“ a podle toho se k nám chovali. Já to považuji za silně nespravedlivé, ale obrat v tomto přístupu může být odpovědí na vaši otázku. Dalším dobrým signálem by mohla být skutečnost, že tak málo žáků vstupujících do středních škol už nikdy nebude. Střední školy jsou na absolutním dnu v počtu žáků. Cca šest let bude počet žáků poměrně stoupat, takže ať se bude dít cokoli, bude žáků více a bude to vypadat, že nový subjekt je úspěšný. Dále je zde předpoklad, že když už zřizovatel tuto optimalizaci uskutečnil, bude se snažit také značně financovat rozvoj nově vzniklé školy. To jsme my za patnáct let, bohužel, také nikdy nepoznali. Měl jsem pocit, že celou dobu, hokejově řečeno, hrajeme oslabení 3 proti 5. V tomto by mohlo dojít k zcela zásadnímu obratu (jestli se to bude týkat i bělohradské části školy, to nevím).

Kdo vás nejvíce zklamal?

Asi největším zklamáním je postoj seskupení Starostové a nezávislí a Východočeši. Hodně našich zaměstnanců je prý v krajských volbách 2016 volilo, a to z několika důvodů. Jednak kvůli panu starostovi Ing. Pavlu Šubrovi, který se bohužel rozdílem několika hlasů do zastupitelstva kraje nedostal (to by asi vše bylo jinak a je zvláštní, jak tenká je linie mezi existencí a neexistencí) a jednak kvůli celé řadě politiků, kteří kandidovali právě za výše uvedené seskupení a jsou z našeho regionu (zde nebudu jmenovat, každý si může dohledat sám). Naši zaměstnanci očekávali touto volbou podporu naší školy právě od těchto regionálních politiků. Dokonce ještě při celostátních volbách do parlamentu 2017 visel před naší školou obří plakát této strany, na kterém slibovala boj za samostatné zachování naší školy (je férové připomenout, že starosta Miletina p. Nosek, který byl na tomto plakátu, naši školu podporuje a bojoval za nás, co to šlo). Měsíc nato (i hlasy zastupitelů za tuto stranu) byla naše škola „splýnutá“. Je velký paradox, že jsme si vlastně zvolili zastupitele, kteří potom rozhodli o ukončení samostatnosti školy. Nechci opomenout fakt, že mě obrovsky zklamal celý průběh projednávání optimalizace a korunu tomu nasadil neuvěřitelný průběh jednání zastupitelstva v té věci. Čekal jsem diskuzi na úrovni u tak zásadního kroku. Čekal jsem, že se na školu někdo přijede podívat, bude se zajímat. Nestalo se tak. Zde mě vlastně zklamala většina koaličních zastupitelů, hlavně ti z našeho regionu.

Kdo vám naopak v tomto těžkém období nejvíce pomáhal?

Určitě největší dík patří starostovi Ing. Pavlu Šubrovi, který snaze udržet učiliště obětoval opravdu hodně. Někde jsem četl ironickou poznámku, že „řeší školu, kterou zřizuje kraj?“ K tomu není co dodat. Snad jen to, že mnozí kolegové mi našeho starostu doslova záviděli. Další dík patří určitě Ing. Otakaru Rumlovi, který by za školu „dýchal“ a hlavně měl zásadní podíl na tom, že se nyní škola vůbec rekonstruuje. Určitě bych také zmínil Ing. Jiřího Kotyšku, ředitele firmy Deprag CZ, a. s., Lázně Bělohrad, který nám dodával sílu a bojoval z pozice předsedy Rady školy a největšího partnera školy. Nemalý dík také patří všem zaměstnancům naší školy. Těžká situace nás stmelila a jsem přesvědčen, že všichni zaměstnanci toto nelehké období zvládli se ctí. Dále mi pomáhalo mnoho lidí, kterým za to touto cestou děkuji, ale nebudu uvádět jejich jména, nerad bych ve výčtu na někoho zapomenul. Musím ale dodat, že Město Lázně Bělohrad mi bylo vždy oporou a motivací a i když nejsem Bělohradák, mám tady srdce.

Jak vlastně hodnotíte těch 15 let, co jste zde působil?

Pro mě osobně to byla spousta nových životních zkušeností. Zklamání, že jsme podlehl (na dlouhou dobu) asi poslední optimalizaci poté, co jsme jich tolik ustáli. Zklamání z náhledu do krajské politiky. Zklamání z přístupu zřizovatele. Radost, že škola pro město historicky zachránila zámek a sportovní halu. Také areál Kotykova mlýna je ve slušném stavu (existuje i projekt na jeho rekonstrukci). Myslím, že jsme společně s Městem „zvedli“ i areál U Lva.

A to hlavní: jsem přesvědčen, že jsme se postarali a do života připravili spousta mladých lidí, kteří to často moc lehké neměli.

Působíte pesimisticky...

To jsem určitě nechtěl. Popisuji vám jen realitu. Život jde dál... Ale považuji za obrovskou škodu likvidovat školu se 60letou tradicí, která neměla žádné problémy, tímto nedůstojným způsobem. Tyto kroky jsou nevratné!

Ladislav Stuchlík, foto: Pavel Petr, Jaroslav Voves

BYL JEDNOU JEDEN DŮM...

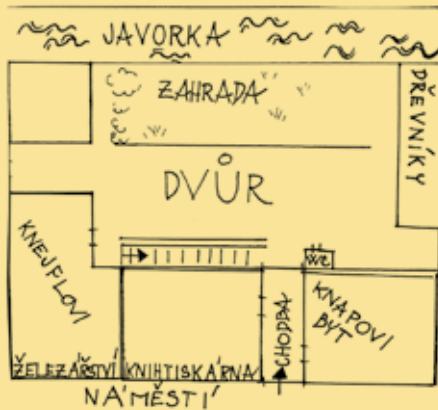

...A NEBYL JEN JEDEN. NA BĚLOHRADSKÉM NÁMĚSTÍ
JICH STÁLA CELÁ ŘADA A PODOBALY SE JAKO VEJCE VEJCI.

V jednom z nich se narodil náš významný rodák, spisovatel K. V. Rais. Jeho rodný dům, nyní již v jiné podobě, po zásluze zdobí pamětní deska. Obrazy těchto domů si můžeme prohlédnout ve stálé expozici v Památníku K. V. Raise. Jsou tam umístěny, aby připomínaly podobu našeho města v jeho zrodu. Dalším zdrojem informací pohledu do minulosti jsou záznamy paní Kolářové – Preiningerové, která na popud svých dětí sepsala své vzpomínky na dobu svého dětství. Záznamy jsou uchovány v archivu města a skýtají pohled na Bělohrad kolem roku 1870.

V té době stály na náměstí dřevěné domky s podloubím a doškovou střechou. Stejný byl i domek s číslem 115, který v té době patřil jakési paní Ševčíkové. Pak jej vlastnila rodina Vlachova, která dům přestavěla na jednopatrový kamenný dům s vyšší podezdívkou. Do domu vedly stupně, a jak se silnice stále zvyšovala, ztrácel dům na vzhledu a okna byla stále níž k zemi. A tak je tomu dosud, i když dům změnil svůj vzhled, změnil majitele i svoji původní funkčnost. Dostal dokonce i název: „Hotel U Kapra“. Každému občanovi města, ba i častějším návštěvníkům je známo, že se dům nachází na náměstí, v sousedství městského úřadu a z druhé strany železářství Karlových.

Jak to bylo dál s vlastnictvím domu a jaké události dům provázely? Po majitelích Vlachových dům vlastnil krupář Kolář, který dům prodal svému sousedovi Antonínu Knejflovu, který zde provozoval pekařství. S ním ale tato živnost v tomto domě skončila. Jeho syn Karel Knejfl zde založil železářství. Nyní už současní pamětníci jsou v obraze: Od této doby vlastnila dům - vlastně oba domy - rodina Knejflova a jejich potomci. První z nich, Karel Knejfl, vlastenec, sokol, dobrovolný hasič a včelař, byl činorodý až do úctyhodného stáří. Jeho sestra Anna se provdala za řidičho učitele Josefa Kozáka a druhá část domu, právě dům „U Kapra“, se stal jejich majetkem i domovem.

Dům byl nájemní. Vcházelo se do něj dvěma schůdky do dlouhé chodby, která vedla až na dvůr. Pravou část domu, tam, kde je dnes bar a pár stolků, obývala rodina Knapova, jejichž tři dcery, Jindra, Věra a Eva, se staly mými každoročními prázdninovými kamarádkami. Z toho lze usoudit, že jsem dům z každodenních návštěv poznala dobře, poznala jsem i další obyvatele a nemusím jistě dodávat, že jsem v těchto prostorách strávila mnoho radostných a bezstarostných chvil. Chodba domu vedla na prostorný dvůr, který byl otevřený pro vstup z obou těchto domů. Bezproblémové vztahy obou rodin nemusely řešit předělení dvora a nám dětem bylo dopřáno poměrně dosti volného prostoru. Přicházely sem i další kamarádky děvčat Knapových a při svátku sv. Anny byly všechny děti, které si hrály v tu dobu na dvoře, pozvány na výborný čokoládový dort k paní Kozákové do prvního patra domu. Tam se vcházelo po předsunutém venkovním schodišti ze dvora a kromě rodiny Kozákovy tam bydleli ještě další nájemníci.

Moje osobní vzpomínky se váží zejména na období konce druhé světové války, kdy jsem kromě prázdninových měsíců strávila v Bělohradě i slavné májové dny konce války. Dva měsíce jsem navštěvovala bělohradskou školu, abych byla uchráněna od leteckých náletů. Bydlela jsem nedaleko od svých kamarádek: stačilo ze Třetí strany přejít most nebo dokonce jenom Javorku.

*There is music in the midst
of desolation,
And a glory the shines
upon our tears.*

*J. Segal
70 Stamford Hill
Maniars
London N.16
England
May 12th 1945*

Našimi sousedy na Třetí straně byla rodina Krbalova. Pan Josef Krbal na začátku války přišel do Bělohradu z Vrchlabí, kde měl prosperující knihkupectví i nakladatelství. Pohraničí obsadili Němci a pan Krbal si otevřel tiskařskou dílnu v levé přízemní části domu Kozákových, v místě, kde se teď nachází hlavní a největší místnost hotelu „U Kapra“. Jedním z jeho zaměstnanců byl i pozdější spisovatel Svatopluk Hrnčíř. Po skončení války se Krbalovi vrátili do Vrchlabí, do svého domu a ke svým knihám. Jen dceru tu zanechali. Ta se za války šťastně provdala za pana Oldřicha Hlavatého.

Moji parodiče Žofie a Bartoloměj Pechovi mně umožnili prožít krásné prázdninové chvíle bezstarostného dětství, i když v této době jsem začala vnímat současně historické události z pohledu svých nejbližších. Chýlilo se ke konci války, i v našem městě se střílelo. Najednou jsme uslyšeli střelbu poměrně blízko našich domovů. V první chvíli jsme netušili, že byl zastřelen nevinný člověk, otec od rodiny. Střela z německého samopalu mířila ze Třetí strany přes Javorku a zavřené dřevěné dveře přímo do srdce pana Muchy. Nebyla to jediná oběť těchto dnů, ale my jsme brzy začaly vnímat, že už válka skončila.

Rodina Kozáková i Knejflova po konci války poskytla, stejně jako mnoho dalších bělohradských rodin, ubytování anglickým zajatcům, kteří byli propuštěni ze zajateckých táborů. Zde čekali na možnost vrátit se do svých domovů, ke svým rodinám. Do našich památníků nám napsali svoje adresy, které nebyly nikdy použity. Jen vzpomínky a pár obrázků na tyto nenápadné hrdiny zůstaly. Stejně jako na všechny dobré lidi, kteří prošli mým dětstvím, vzpomínám s úctou a láskou.

Vracím se do domu „U Kapra“: Příjemné prostředí, moderní interiér, vlnitá a kvalitní obsluha – jistě dobré pokračování historie jednoho z domů našeho krásného městečka.

Hana Friedrichová, foto: archiv

Na dvoře domu

Propuštění angličtí zajatci u Knejflů

BĚLOHRADSKÁ

KVÍTKA v republikovém finále

Velký úspěch zaznamenala děvčata z bělohradské ZŠ, když se probjovala až do republikového finále v házené Sportovní ligy základních škol O pohár ministra školství, které se konalo 19. - 20. dubna ve Frýdku - Místku. Pod vedením pana učitele Martina Menčíka skvěle reprezentovalo školu družstvo ve složení: Alena Kozáková, Lucie Mílová, Bára Petřivá, Natálie Smutná, Simona Míkolášková, Michaela Špůrová, Veronika Zívrová, Aneta Finková, Denisa Neradová, Eliška Linhartová, Klára Černá, Adéla Vágenknechtová a Kristýna Kubaričová.

Přestože jste nevyhráli, tak být šesti nejlepší v republice je určitě skvělý výsledek. Žádná z vás přitom mezinárodní házenou nehraje a věnujete se házené národní. Zajímalo by mě, zda a jak dlouho házenou hrajete mimo školu, popř. zda děláte ještě nějaký jiný sport.

- ✿ **Alena** – Národní házená mě hrozně baví, hraju ji už 6 let.
- ✿ **Lucie** – Hraju už 8 let, mám ráda kolektivní sporty.
- ✿ **Bára** – K házený mě přivedla rodina, tatka a hlavně brácha. Hraju taky 8 let a baví mě, že se s holkama dobře známe i ze třídy a jsme skvělejší tým.
- ✿ **Natálie** – Házenou dělám už 5 let a přivedla mě k ní Lucčina mamka. S holkama si opravdu moc rozumíme.
- ✿ **Simona** – Hraju pátým rokem.
- ✿ **Míša** – Všichni hrajou fotbal, basket, ale národní házená zas tak rozšířená není. Hraju ji už 8 let a přivedl mě k ní strejda Honza Pavlásek.
- ✿ **Veronika** – Hraju 2,5 roku.
- ✿ **Aneta** – Já hraju basket extraligu už šestým rokem v Trutnově. Původně jsem chtěla dělat házenou, ale basket mě chytl víc. To mistrovství republiky mě bavilo.
- ✿ **Denisa** – Já se věnuju fotbalu. Když mně ale řekl, ať s nima jedu, tak jsem jela ráda.
- ✿ **Eliška** – Házenou nehraju, dělám basket.
- ✿ **Klára** – Hraju něco málo přes půl roku...
- ✿ **Adéla** – Já dělám házenou 4 roky a občas si jdu zaběhat...

Jak vidím, tak některé z vás jste házenou nikdy nehrály a přesto jste uspěly. Jak tedy vypadala vaše příprava na republiku, jak často jste museli trénovat?

- ✿ **Bára** – Trénovali jsme jen o tělák, někdy o sportovkách a někdy jsme se sešli i v 7 hodin ráno.
- ✿ **Adéla** – Na házenou jsme sem tam potrénovali, občas i basket jsme si zkusili. K tomu postupu nám určitě pomohly i ty tréninky s naší národkou (národní házená).

Byl to váš první větší sportovní úspěch nebo už jste zabodovali také někde jinde?

- ✿ **Aneta** – Mezi mé největší úspěchy určitě patří účast na Evropské olympiádě mládeže v basketu v Maďarsku, kde jsme byli šestí.
- ✿ **Denisa** – S hradeckým fotbalem jsme byli 2x první na mistrovství republiky. Jinak na konci září jsme byli v Estonsku s českou reprezentací do 17 let, kde jsme hráli první fázi kvalifikací na ME a spolu s Nizozemím jsme postoupili dál na tu druhou fázi, která se konala teď v březnu v Maďarsku. Tam jsem ale bohužel nejela kvůli přijímacím zkouškám. Co se týče školních akcí, tak tohle docela můžeme považovat za úspěch.
- ✿ **Adéla** – S házenou jsme se dostali také na halovou republiku a superpohár druhých míst.

Házená je určitě o dobré technice hry, ale i týmové spolupráci. Jaká jste parta, jak se navzájem podporujete?

- ✿ **Michaela** – I když jsme tam holky z různých tříd a je mezi námi trochu věkový rozdíl, tak spolu skvěle vycházíme.
- ✿ **Simona** – Myslím, že jsme si to tam hrozně užili. Nejeli jsme tam ani tak za vítězstvím, jako spíš za zážitky, aspoň já jsem to tak vnímala.

Trénoval vás pan učitel Menčík. Copak mi o něm prozradíte, byl vám oporou?

- ✿ **Denisa** – Já myslím, že pan Menčík svým flegmatickým přístupem v utkáních nás velmi povzbudil a nebyl jako pan hysterický trenér vedle, když jsme třeba hráli proti Zlínu. Hlavně nám taky pomohl taktickým pokynama, který skoro nedával, protože tomu sám moc nerozumí! (smích) Jinak si myslím, že ty dva dny s náma tam mu daly zabrat, že z nás asi přijel domů úplně vyřízenej a taky doufám, že si to s náma užil! (smích)

- ✿ **Michaela** – Myslím, že nás pan učitel skvěle psychicky podporoval. Když jsme šly střídat, tak nás pochválil a držel nás nad vodou. Vždycky když jsme šly hrát, tak říkal: „A jezdi! A jezdi!“ Byl vtipnej! (smích)

Vidím, že jste se také dobře bavili. Co na vás ještě udělalo dojem?

- ✿ **Lucie** – Také jsme bydleli ve čtyřhvězdičkovém hotelu a navečer jsme šli do aquaparku!
- ✿ **Simona** – Mně se tam třeba už jenom na začátku líbila ta atmosféra, protože jsme ještě nebyli na takhle velké akci. Hrála tam mega nahlas hudba a všichni tleskali, když představovali jednotlivé týmy. Jinak i ta jízda autobusem a spaní v hotelu byl zážitek. Užili jsme si randy... A přenášela nás i televize.

Jaká je vaše další meta ať už sportovní nebo osobní? Co máte v plánu, čeho byste chtěli dosáhnout?

- ✿ **Denisa** – Teď mě čeká gymnázium, tak uvidím, jak to všechno zvládnou. Chtěla bych se udržet v reprezentaci a díky tomu i nadále cestovat. Taky chci úspěšně odmaturovat z matematiky, protože to bude asi fakt těžký, a pak pokračovat někde na vejšku.
- ✿ **Lucie** – Já bych chtěla jednou vystudovat nějakou vysokou školu se zdravotním zaměřením.
- ✿ **Simona** – Když už hrajeme tu národní házenou, tak abychom se s holkama dostaly někde trochu výš.
- ✿ **Michaela** – Pokračovat dál v házený.
- ✿ **Veronika** – Ráda bych dobře odmaturovala a hrozně bych se chtěla podívat do Severní Ameriky.
- ✿ **Aneta** – Sportovní cíle nemám, ale teď jsem se dostala do reprezentace a budu se připravovat na ME v basketu. Jinak nějak přežít tu střední a dostat se na vejšku.
- ✿ **Adéla** – Chtěla bych co nejdýl zůstat u naší házený a můj sen je zahrát si na prknech nějakého divadla.

Tak holky, ať se vám sny plní a děkuju za rozhovor!

Alena Fléglová, foto: autorka

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

HOLIČI, KADEŘNÍCI

Dobry kadeřník byl odjakživa vyhledáván. Vždyť pravidelná návštěva kadeřnického salónu se stala nedílnou součástí života většiny žen. U mužů pak, především počátkem minulého století, bylo zastavení v holičství obrazem určitého stupně společenského postavení. Cílem nebylo nechat si jen od „svého“ lazebníka do hladka oholit tvář, ale i prodiskutovat společenské události a politické dění. Původně byl totiž o holení mužské tváře takový zájem, že i řemeslo bylo rozdělené na holiče a vlásenkáře.

Kdo v Bělohradě stříhal a holil před rokem 1950, je podrobněji popsáno v BL 1/2014. Jedním z těchto řemeslníků byl i **Eduard Čeliš (13. 9. 1914 - 25. 1. 1973)**, na kterého zavzpomínal jeho syn Petr.

„Táta se vyučil u slečny Žďárské na Malém náměstí, potom byl zaměstnaný u pana Machovce, pak u pana Hlavatého a ve třicátých letech dokonce stříhal a holil v Praze.“

O nedělích lazebničil doma. Nejprve začínal v kuchyni, ale máma jednou udělala polévku, a když zjistila, že není nudlová, ale fousová, zakázala v kuchyni holit a táta se musel s nádobíčkem přesunout do předsíně. Strejci tam seděli na schodech na půdu vyřádkovaný jako slepice, kdo seděl dole, byl první ve frontě, a z nejvyššího schodu šel na řadu jako poslední. Pravidelně tam posedávali pánové mistr Kříž, fotbalista Stránský, sklenář Bareš, řezník Lejdar, ředitel hradeckých biografů Hrnčič, obuvník Pečenka a sousedé Kirsch a klempíř Imlauf.

Jednou jsme dokonce už zasedali k štědrovečerní večeři a přišel pan Ulvr, co rozvážel uhlí. Přerušili jsme tedy večeři, táta ho ostříhal a oholil a k dárkům jsme se dostali až pak.“

Jaké vlasy táta nejraději stříhal?

Nejvíce se vždycky vyřádl doma na mně s bráchou. S oblibou mačkal vlny. Mně vždycky na hlavě vytvořil takové vlnobití, že jsem se pak styděl jít do školy.

Vzpomínáš si, jaké používal vybavení?

Holil břitvou, kterou pak vytíral o kožený pás. Na stříhání měl nůžky normální a také zubaté na prostříhávání, později pak i ruční mašinku. Pro holení měl pěnu v takovém kelímku. Čím váženější byl zákazník, tím více ho namydlil. To jednou, ještě u paní Žďárské, tátův kolega holil fotbalistu Munzara. Táta mu říkal: „Toho namydli dvakrát, v neděli vstřelil dva góly.“ Po holení používal Pitralon. Vždycky pána poplácal po tváři a říkal: „To je vzácná francouzská kolínská, tou musíme šetřit.“

Měl jsem celou brašnu s náčiním, se kterým obcházel stříhat a holit do domácností, ale břitvy jsem použil pro řezání tapet, s těmi by už dnes asi nikdo nikoho neoholil.

A kdo stříhal tátu?

Chodil k panu Hlavatému (dnešní vila Šebelíkových). Nejdřív táta ostříhal Hlavatého, ten mu zaplatil, pak si to prohodili a táta zaplatil jemu.

O holičích se traduje, že u nich chlapi soustředí hodně informací.

No jo, já říkám, že předchůdci internetu byli holiči. Kdo se potřeboval něco dozvědět, ve frontě u holiče většinou našel, co potřeboval. Třeba na „Hořeňáku“ holil pan Morávek. O něm se říkalo, že mu chlapi řekli: „Vilma v elektře dostala žárovky.“ On nasedl na kolo a letěl do Bělohradu pro ty žárovky, i když nechal na křesle rozmydleného chlapa. Za tu dobu, než se vrátil, chlapi probrali určitě úplně všechno.

Vždyť táta, když už závozníčil, chodil vy-pomáhat do Lázeňské a já si stejně myslím, že ho tam hlavně táhlo to pokecání s chlapama.

Tam celou dobu působil **Jan Brendl**.

„Po vyučení v šedesátém roce jsem první hlavy Bělohradáků ostříhal na Raisově náměstí (dnes dům p. Kunsta). Tam v té době pracovaly kadeřnice paní Etrichová, Honcová, Lelková a krásná Vlasta Havlínová. Začal se zde učit i Slávek Vágenknecht, který celý život pracoval v Pardubickém divadle jako maskér a vlásenkář. Když jsme se spolu sešli, tak mi vyprávěl, jaké slavné osobnosti měl pod rukama. Od roku 1961 až do roku 1991 jsem byl v Lázeňské ulici. V začátcích jsme tam válčili s panem Mešejdou, pak už jsem tam stříhal a holil sám. Když dům v Lázeňské zprivatizoval nový majitel, otevřel jsem si provozovnu doma, stříhal jsem ale už jen po práci, abych nevyšel ze cviku,“ zahajuje své vyprávění Jan Brendl.

V holičství v Lázeňské bylo stále dost živo, jaká byla skladba zákazníků?

Denně jsem ostříhal asi 35 hlav. Byli to většinou bělohradští občané, zbytek tvořili lidé z okolních vesnic. Stříhal jsem děti i ženy. U mužů stříhání převažovalo nad holením.

Jak se podle vás řemeslo změnilo od učňovských let?

Naše řemeslo se změnilo od základu. Na holení jsme znali z krémů jen Barbus a vodu po holení jen klasický Pitralon. Na jiné úrovni je technologie, mašinky jsou výkonnější a hlavně lehčí. Mým výrazným posunem ve stříhání bylo pořízení americké mašinky, se kterou jsem ostříhal vše, co jsem potřeboval, a nůžkami pak dodělával jen to, co mašinka nedokázala. Hodně se změnila i technika stříhání, především v kadeřnictví. Dnes už tento obor dělají středoškoláci i vysokoškoláci a mnohdy jejich výtvořiny jsou na umělecké úrovni.

Ono v mých začátcích stálo holení 2 Kč a stříhání 2,40 Kč. Nedávno jsem se dával stříhat v Hradci v obchodním domě a zaplatil jsem 250 Kč a za 20 minut už jsem kráčel po ulici.

Stříháte nějaký druh vlasů raději?

Nejraději jsem stříhal vlasy poddajné a ty, na kterých jsem mohl povolit uzdu své fantazii. Základem všeho vždy byly ostré nůžky. Broušení břitev a nůžek mi zajišťoval pan Římal z Ostroměře.

Co Vás k tomuto řemeslu vždy přitahovalo?

Jednoznačně kontakt se zákazníkem. Kolikrát u mne byla sranda od rána do večera. Pěkných příhod bylo opravdu moc.

Dnes v našem městě pečuje o vlasy občanů hodně šikovných kadeřnic jako např. paní Dušková, Vídová, Hlosková, Bajerová, Friessová.

Kam se řemeslo posunulo v dnešní době, nastínila **Marta Demlová**.

„Vyučila jsem se v Hradci Králové, první zkušenosti jsem sbírala na praxi v Nové Pace u Majky Vágnechtové a v Lázeňské u Honzy Brendla (tam to byla fakt dobrá škola). S vlastní provozovnou jsem začínala v domě V. Šafránka (proti drogerii), no a tady (v domě Kupkových) už jsem 10 let.“

Nepatříš mezi ty, kde se řemeslo dědí z generace na generaci. Co tě nasměrovalo k výběru tohoto oboru?

Vždycky, když jsem pobývala u babičky a dívala jsem se na strejdu, jak se holí, mě fascinoval ten rituál, jak se namydlí. Ty ksichty, které vytvářel při holení, jsem pak dělala s ním. No a máma, když chodila každých 7 – 10 dnů na vodovou k pí. Etrichové na Malé náměstí, mě brala s sebou. A ta specifická vůně, která se uvolňovala z pokožky a linula se z pod sušáků, mně jako malé holce učarovala. To dnes už také není. Vlezlo mně to do nosu a zůstalo to tam.

Převládá mezi klienty nějaký trend?

Doba uniformity je pryč. Mě už minula i éra tupých střihů a dostávala jsem se spíše k těm plastickým.

Jsou zákaznice, které chtějí účes pořád stejný, některé si zase přinesou obrázek (fotku, jak by si výsledek představovaly). Samozřejmě jsou plné časopisy a webové stránky účesů, které ovlivňují každého, jaký účes by si přál, ale prioritou většiny žen je, aby účes byl praktický a cítila se v něm dobře.

Poslední dobou je možná trendem návrat holičů. Ve větších městech vznikají tzv. barbershopy, to jsou pánská kadeřnictví s holením a většinou i barem, kde ta procedura je cca dvouhodinový rituál. Ale protože se jedná o poměrně drahou záležitost, nabídka těchto salónů cílí na movitější klientelu.

Jak využíváš nové přípravky a kam řemeslo bude směřovat?

Nabídka dodavatelů je opravdu široká a přípravky se stále vyvíjejí. Díky nim se určitě dělá jednodušeji a můžeme si dovolit vytvořit i to, co bylo dříve takřka nemožné nebo velmi pracné. Na druhou stranu každý nový přípra-

vek, než ho použiji na zákazníci, musím nejprve odzkoušet. Protože ráda stříhám rodinu, jsou prvními „pokusnými králíky“ právě oni.

Kam se řemeslo bude ubírat nevím, ale určitě u malých kadeřnictví bude stále osobní styk se zákazníkem převažovat nad anonymitou velkých salónů. A to mě u stříhání drží, protože mezi zákazníky mám mnoho dobrých přátel.

Studium oboru kadeřnictví dokončuje **Romana Kyzlinková**.

„Právě mě čekají závěrečné zkoušky na Střední škole služeb a gastronomie v Hradci Králové,“ představuje se Romana.

Studuješ obor, ve kterém hraje velkou roli kreativita. Na kom si své umění zkoušíš?

Protože střídáme vždy týden školu a týden praxi, stříhám poměrně dost často. Kromě školní praxe, pravidelně pečuji o vlasy celé rodiny. Holit břitvou jsem se naučila na tátovi.

K jakému směru v oboru tíhneš?

Hodně mě baví dámské stříhání a barvení vlasů. Ale dnes se nosí na hlavě úplně všechno, takže kadeřník má velkou šanci, že se jednou za čas setká se svým oblíbeným účesem.

Tvé rozhodnutí pro tento obor ovlivnil fakt, že praděda Čeliš byl holič?

Ale vůbec ne. To jsem se dozvěděla až v době, když už jsem byla na škole. Mým snem je jednou si otevřít vlastní kadeřnictví. Třeba mi to vyjde a převezmu ten pomyslný štafetový kolík od svého pradědečka.

Jaroslav Voves, foto: autor; archiv

NOC KOSTELŮ

V pátek 25. května se Římskokatolická farnost Lázně Bělohrad již po sedmé zapojila do mezinárodní akce *Noc kostelů*, pro kterou v letošním roce vybrala filiální kostelík sv. Jakuba a Ondřeje v Červené Třešně. Krásné počasí, idylické místo a bohatý program přilákaly nejen pravidelné účastníky této akce z blízkého okolí, ale nabídkou byli osloveni i návštěvníci z míst vzdálených. Bylo velmi milé, když se skupinka návštěvníků svěřila, že je událost přilákala až z Mladé Boleslavi. Během celého večera se na akci prostřídalo na 200 účastníků. Největší pozornost vyvolalo vyprávění svatojakubského poutníka Jana Františka Bíma ze spolku *Ulteria*, který se právě vrátil ze své čtrnácté pouti do Santia-de Compostely. Putování a patronu poutníků sv. Jakubovi Většimu byla věnována celá koncepce večera. Mohli se o tom přesvědčit nejen dospělí sledující jednotlivé přednášky, ale i nejmenší návštěvníci, kterým se ve své výtvarné dílničce věnovala Růženka Bičíšřová. Akce vyvrcholila koncertem sourozenců Pekárkových ze Studence a jejich hostů, kteří svými hudebními vstupy celý večer příjemně oživovali. Příští *Noc kostelů* bělohradské farnosti se uskuteční v kostelíku Petra a Pavla na Byšičkách 24. května 2019.

Josef Klazar, foto: Markus Steiner

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

V minulém čísle Bělohradských listů mě potěšil Čelišův článek *Než natáhnu bačkory*. I já bych kromě zdraví a spokojenosti pro všechny, které miluji, měla své nesplnitelné:

Projet se na staré zetce 175, co měl můj táta a který ze strachu, že moje děti osíří, milou zetku prodal. Láká i americká Route 66, kde není potřeba moc řídit, což mně nikdy moc nešlo...

Ještě jednou jet s řidiči Náradí ertéóckem na rumunskou Rivieru, tehdá pro mnohé rodiny luxusní to dovolená...

Vrátit pětadvacet kilo zpátky a v krásných dlouhých šatičkách a na vysokých podpatcích protančit noc ve vídeňské opeře...

Naposledy si zalýžovat na nezničitelných rossignolkách stylem „žádný kopec není pro mě dost široký“ ne v Aspenu či Kitzbühelu, ale na milovaném Studenově...

Naučit se říkat „Ne“!

A jediné, jakžtakž splnitelné přáníčko: Mít sílu přelézt plot a hlavně **vědět**, že ho přelézám...

Neopíším se po autorovi článku, ale domnívám se, že máme dost společného.

Helena Blimová

Redakci BL oslovil pan Ježek se žádostí o zveřejnění následujícího textu:

Omlouváme se panu Ing. Pavlu Ježkovi a všem zaměstnancům firmy Pech dřevovýroba nábytek. V Bělohradských listech číslo 2/2018 jsme otiskli nepravdivé a neověřené informace a tím jsme poškodili jejich dobré jméno. To bylo vybudováno zejména na základech kvalitní práce celé firmy, která na trhu úspěšně působila více než 25 let.

Bělohradský závodník startoval ve Štikovské rokli

Doslova na poslední chvíli se podařilo autokrosovému nezmarovi Luboru Zívrovi dokončit stavbu nového vozu Škoda Fabia pro divizi D5. Humpolecký závod ještě nestihl, ale nechat si ujít start v novopackém závodě na legendární trati ve Štikovské rokli, to už za vypětí všech sil nedopusť. A poslední dny před závodem byly doslova hektické.

Divize D5 startuje v Mezinárodním mistrovství České republiky společně s evropskou kategorií Touring Autocross a vedle fábii zde startovaly také Audi Quattro S2, Mazda RX-8, Subaru Impreza, Honda CBR. A i když Lubor Zívr pojal novopacký závod jako testovací, rozhodně se neztratil. Vůz je ještě „syrový“ a provázely ho technické problémy, ale díky dvěma pátým a třetímu místu z kvalifikačních jízd si zajistil účast ve finále, v němž obsadil osmé místo. V samostatné klasifikaci divize 5 byl pak pátý a vybojoval 22 bodů. Jeho nejbližšími starty v MM ČR budou závody v Prerově, Poříčí nad Sázavou a Dolním Bousově. Bělohradský jezdec bude chtít své umístění ještě vylepšit.

Pavel Vydra, foto: autor

Lubor Zívr projíždí cílovou rovinkou ve Štikovské rokli

Vážená redakce Bělohradských listů,

v čísle 2 z letošního roku jsem se dočetla v článku „Bělohradské oběti nacismu“ od Josefa Špůra o Karlu Drahokoupilovi. Jméno je uvedeno na pamětní tabuli umístěné vedle vchodu do bělohradské sokolovny. Pan Špůr píše, že se mu nepodařilo o Karlu Drahokoupilovi zjistit nic bližšího. Vzhledem k tomu, že jmenovaný patřil do naší širší rodiny, pokusím se z dochovaných fotografií a dokumentů zjistit více.

Marta Čerovská, Dolní Nová Ves

Poznámka redakce:

Vzhledem k tomu, že Karel Drahokoupil mohl být kontaktní osobou na Jana Vojtiška zavražděného s celou rodinou v Mauthausenu za napomáhání při atentátu na Reinharda Heydricha, mohly by se díky této aktivitě objevit nové, zajímavé informace o zákulisí události, která ovlivnila běh našich dějin.

REKONSTRUKCE PLYNOVODŮ V BĚLOHRADSKÝCH ULICÍCH

Již od roku 2015 spolupracujeme se společností GasNet, s. r. o., která v našem městě plánuje postupně rekonstrukce plynovodů v různých částech města. Společně jsme se domluvili na plánu rekonstrukcí plynovodů tak, abychom v návaznosti na práce plynářů mohli opravovat nebo rekonstruovat naše komunikace, a to jak silnice, tak i chodníky. V loňském roce byl zrekonstruován plynovod v ulicích Kotykova alej a T. G. Masaryka, zároveň bylo zhotoveno posílení plynovodu mezi ulicemi Komenského a Vojtíškova naproti základní škole. V letošním roce bude provedena rekonstrukce plynovodu v ulicích Nádražní, Zborovská, Zámecká a Václavská, což by mělo být hotové do konce srpna. V návaznosti na tyto ulice bychom rádi zařadili do investic města výstavbu parkovacích stání a chodníků ve vnitrobloku sídliště a v ulici Zámecká podél vnitrobloku až k ulici T. G. Masaryka. Realizaci předpokládáme v roce 2019.

Plány na další rekonstrukce jsou takové, že v roce 2019 bude provedena rekonstrukce ulic Na Zátíší a Rašínova. V ulici Na Zátíší bychom chtěli pokračovat zhotovením nového povrchu komunikace. V roce 2020 pak přijdou na řadu ulice Karla Moora, kde rovněž chceme zrekonstruovat i komunikaci a chodník, ulice kpt. Jaroše, dále pak ulice Máchova spolu s částí ulice Žižkova, a nakonec je v plánu v roce 2020 rekonstrukce plynovodu v ulici Zahradní spolu s částí ulice Štefánikova. V dalších letech, pokud se nic nezmění, bude na řadě v roce 2021 ulice Lázeňská, Jinoва, Husova, Havlíčkova a Nerudova alej, v roce 2022 bude řešena ulice Harantova a Vachkova a nakonec v roce 2023 ulice Vojtíškova, Malé náměstí a Jiráskovo nábřeží. Dle dohody a informací společnosti GasNet, by mělo být v našem městě v každém z popsaných roků investováno kolem 10.000.000 Kč. V návaznosti na práce plynářů ještě město jako investor zhotoví přeložku plynovodu v ulici Tyršova, kterou bychom chtěli zrealizovat ještě v letošním roce. Komunikaci v ulici Tyršova bychom pak rekonstruovali poté, co budou k novým parcelám zhotoveny veškeré přípojky inženýrských sítí. (pav, las)

OPRAVA CEST KE SPORTOVIŠTI

Vzhledem k tomu, že přístupové cesty k právě dokončenému sportovnímu areálu v Bažantnici ve směru od ulice Jinoва a Nerudova alej byly již ve špatném stavu, domluvili jsme se s místními lázněmi na jejich obnově. Naši technikou a silami jsme upravili podklad i vrchní vrstvu, lázně dodaly vrchní materiál, geotextilii a odstranili překážející dřeviny, a po necelých dvou týdnech byly přístupové cesty ke sportovišti od minigolfru a Nerudova aleje nově, rozšířené a plně přístupné jak pro pěší, tak i pro cyklisty. (pav, las)

OPRAVA BYTU V DOMĚ S PEČOVATELSKOU SLUŽBOU

V posledních třech letech jsme u rekonstrukcí a oprav bytů přistoupili k tomu, že tyto práce realizujeme s ohledem i na osoby s různými zdravotními omezeními. Mám tak velkou radost z toho, že po několika částečných úpravách jednotlivých bytů pro osoby se zdravotním omezením se nám podařilo, ve spolupráci s rodinou jedné z nových nájemnic bytu v domě s pečovatelskou službou, zhotovit byt upravený tak, že je plně funkční pro vozíčkáře. Máme zde upravenou kuchyňskou linku, toaletu, sprchový kout, posuvné dveře a vybudujeme ještě bezbariérový přístup na balkon tak, aby i osoba trvale upoutaná na invalidní vozík měla komfort bydlení stejný jako lidé bez zdravotního omezení. K podobným úpravám bytů chceme přistupovat i nadále při dalších rekonstrukcích. V souvislosti s touto opravou bytu bych chtěl velmi poděkovat všem, kteří se na této opravě podíleli, a to jak materiálně, tak i finančně a svojí prací. (pav)

REVITALIZACE MĚSTSKÉ ZELEŇ

V průběhu měsíce května byla v rámci první etapy revitalizace městské zeleně provedena firmou OK Garden výsadba více jak stovky nových stromů v parcích a na nábřeží řeky Javorky. Výsadbou stromů ale celková revitalizace nekončí. Vysazeny byly již také různé keře a byly provedeny úpravy terénu v parcích. Revitalizace má ale ještě druhou etapu, která je v současné době projektována a která se bude týkat celého zámeckého parku, kde také dojde k obnově dřevin, keřů, trávníků a cestní sítě. (pav, las)

OPRAVA CHODNÍKU NA DOLNÍ NOVÉ VSI

Když jsme v loňském roce začali s obnovou chodníku na Dolní Nové Vsi podél hlavní komunikace, dali jsme si za úkol jeho dokončení v roce letošním. Po výběrovém řízení jsme tak v měsíci květnu tuto akci mohli spustit. Celkem bude obnoven chodník v délce více jak 300 metrů, budou nově usazeny lavičky a odpadkové koše a bude vyhotoven nový propustek pod chodníkem pro dešťovou kanalizaci. (pav, las)

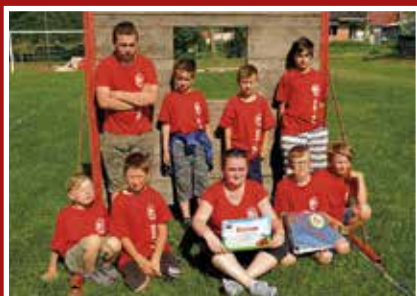
OPRAVA STŘECHY HASIČSKÉ ZBRŮJNICE NA DOLNÍ NOVÉ VSI

Ve druhé polovině května začala po předěšlém výběrovém řízení celková oprava střechy budovy hasičské zbrojnice na Dolní Nové Vsi. Opravu střechy realizujeme po dohodě s dolnoveskými hasiči, kteří si tuto akci určili jako prioritu pro letošní rok v rámci údržby celé budovy a jejího nejbližšího okolí. Po předěšlé výměně oken, vymalování budovy a také opravě podlah jednotlivých místností jsme tak zase o kousek blíže dokončení celkové obnovy budovy. V dalším období bychom chtěli přistoupit k realizaci nové fasády, aby měla budova celý kabát nový. (pav, las)

HRA PLAMEN 25.–27. 5. 2018

Jako každý rok v květnu proběhlo okresní kolo hry PLAMEN. Letos se soutěž konala 25.–27. 5. 2018 na Vrchovině.

Mladí hasiči SDH Lázně Bělhrad soutěžili v kategorii mladší, 5členné družstvo.

Soutěžními disciplínami byly: štafeta požárních dvojic, štafeta 4x60m, požární útok a z podzimu se započítávaly body ze závodu požárnícké všestrannosti.

Družstvo soutěžilo ve složení: Roman Dlab, Lukáš Balihar, Antonín Chaloupka, Ondřej Chaloupka, Filip Dittrich, Jan Staněk. Náhradníci: Šimon Beránek a Tomáš Bytnar.

Mladým hasičům se soutěž velmi podařila. O 1 bod jim utekla bronzová medaile, takže na ně zbyla ta nepopulární „bramborová“. Tak či tak sláva vítězům, čest poraženým.

Markéta Stárková

KVALITA

HURÁ NA HAJNOVKU

Od malička mě táhnul sport. Fotbal, hokej, basket a samozřejmě tenis. První raketu, vlastně pátku, mi táta vyřiznul z fošinky. Bydleli jsme v ulici Pod Plynojemem a měli jsme blízko na kurty Lokomotivy Praha, na Hajnovku, tam byl můj tenisový ráj. Táta byl zahradník, sestra se dala na studii, brácha Pavel měl srdeční vadu, a tak pomocníkem zahradníka jsem byl hlavně já.

PORÁŽKA OD HONZY KODEŠE

V Lokomotivě Praha jsem hrál od žáků až po 2. ligu dospělých. V Pelhřimově jsem na žakovském mistrovství republiky prohrál s Honzou Kodešem 4:6, 3:6. Mám i docela slušné tenis-skalpy: jabloneckého Stočese, Štěpána Koudelku. Nestačil jsem na ranaře Tomáše Dvořáka, který později trénoval ve Švýcarsku. *(Z toho si nic nedělej, Petře, já jsem taky prohrál s Tomášem Dvořákem v prvním kole Memoriálu Ludka Kučery. Před mnoha léty tady v Bažantnici – podotýká Milan Petřivý).*

BARSINGHAUSEN

Od roku 1991 do 2005 jsem hrál a trénoval v Barsinghausenu u Hannoveru. Jednička ve veteránském mančafu a moc rád na tuto dobu vzpomínám. V regionálním finále jsme 21. srpna 2004 porazili TC Leonberg Stuttgart 7:2.

K ŠEDESÁTCE VYDALI KNIHU

Asi to bude vypadat jako vychloubání, ale k mým šedesátinám vydali kolegové z Barsinghausenu tenisovou knihu Das Phänomen Petr Strait. *(Listuji v této A4 obsáhlé publikaci plně německých úspěchů Petra Štraita a krásných fotek jeho i partáků a symbolicky smekám bílou tenisovou čapku – eč).*

FIFTÝNY SE ŠEJKY

1992 až 93 jsem si z Německa tenisově odskočil do Spojených arabských emirátů a trénoval v Dubaji deblový tým šejků. Podařilo se mi vyhrát Dubaj Open Senior. Hráli jsme převážně na trávě zasypané jemným pískem, někdy i na betonu, na kterém dost trpělo tělo. Šejky přivázeli šofěři v Lexusech a sprchu si šejkové dali až ve svých rezidencích.

Petr ŠTRAIT SENIOR

PETR ŠTRAIT SENIOR

TRENÉR A TENISTA TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
OTEC PETRA ŠTRAITA JUNIORA
28. SRPNA 1946 V PRAZE

Hraje tenis s obdivuhodnou rutinou. Velice zkušený a kvalitní celodvorcový tenista. Elegán i profesor tohoto bílého sportu. První tenista, který nevyrostl na kurtech v Bažantnici a jenž se směle může radit k místním legendám – Zdeňku Hofmanovi, Mirku Vytejčkovi, Antonínu Ulvrovi, Vládovi Záveskému i Petru Koláčkoví. Strait senior je ženatý, manželka Iva, synové Michal (49) a Petr. Když odchází z Bažantnice nezapomene popřát partákům: „Ať jste zdraví, kluci!“

TÁTA JEDINÝ TRENER

S tenisem jsem začínal u táty na Lokomotivě Praha, na Krejčárku. Od mladších žáků až po dospělé áčko. Furt Loko Praha. Táta byl od malička mým jediným trenérem. V 89. roce, to mi bylo osmnáct, se otevřely hranice a já hrál dva roky v Německu, v Barsinghausenu blízko Hannoveru, kde táta trénoval.

PŘES JABLONEC A JIČÍN DO BAŽANTNICE

Po Německu jsem byl v Jablonci-Proseči, kde se hrála 2. liga. A když jsme se z Prahy přestěhovali do Butovse, tak jsem tři roky tenisoval v Jičíně. Stihnul jsem ještě 4 divizní utkání, pak se mančaft rozpadnul. V krajském přeboru jsme narazili na Bělohrad s Martinem Menčíkem. A tak padla logická volba hrát v Bažantnici – už je tomu dobrých sedm let...

ZLEPŠIT SERVIS

Pořád je mojí slabinou servis. Na svoji výšku bych měl servírovat líp. Jinak se mi letos docela daří, na pilování jsem obětoval i týden dovolené. S Jardu Hanušem, co v Bělohradě hostuje, jezdíme do Ingolstadtu hrát Bayern veterán ligu. Za severní region hraje i Bohdan Ulihrach.

BĚLOHRADSKÝ TENIS

V Bažantnici se vytvořilo krásné tenisové prostředí. Partáci Radek a Vláďa Machkovi by potřebovali víc hrát a dát nějaké to kilčo dolů...V holkách jasně kralují Tereza a Klára Lamiovy. Klárka drží naše áčko, snad se nám jednou podaří postup do divize...

SEKAČKA OD STRÁNSKÝCH

Jsem věrný raketám Yonex, mám rád skupinu Kabáty, obdivuji Rogera Federera, fandím sešívaným fotbalistům a FC Liverpool a chutná mi v bažantnické klubovně sekaná, kterou vozí správce Tonda Brykner z Paky od Stránských.

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar

PETR ŠTRAIT JUNIOR

TENISTA TJ LÁZNĚ BĚLOHRAD
SYN PETRA ŠTRAITA SENIORA
9. LISTOPADU 1971 V PRAZE

S Radkem a Vládou Machkovými tvoří trojici, která vládne současnému bělohradskému mužskému tenisu. Je přirozeným a uznávaným lídrem družstva hrajícího špičku krajského přeboru i týmu veteránů nad 40 let. Velký tenisový bojovník, který žádný fiftýn nedá soupeři zadarmo. Je ženatý, manželka Helena. Synové Zdeněk (27) a Petr (24), kteří se tenisově nepotatili.

Petr ŠTRAIT junior

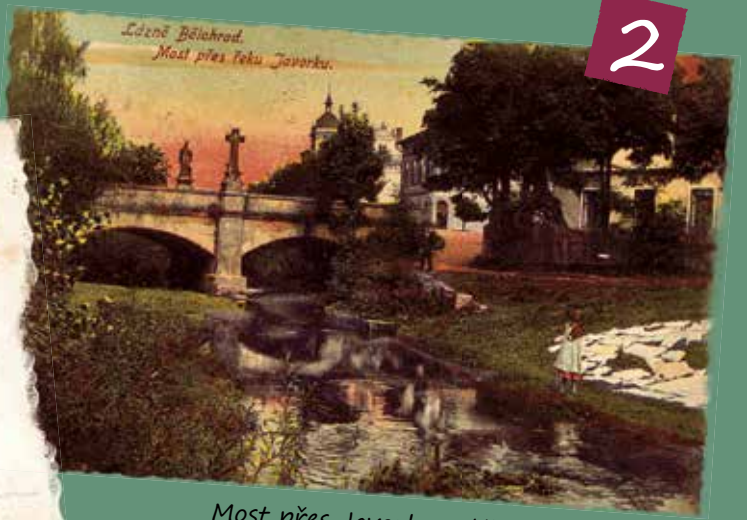

Historické fotky z Bělohradu

1

Dům zemského a říšského poslance JUDr. Bedřicha Pacáka s jeho podobiznou. Dnes na tomto místě stojí Lázeňský hotel.

2

Most přes Javorku u lékárny v předminulém století

3

Nedělní vycházka pod Byšička za mocnárství

4

Volejbalové hřiště přes silnici proti zámku, v době, kdy zde ještě nestály bytovky

5

Kloboučnictví a kožešnictví pana Blutského v Lázeňské ulici

6

Bělohradské náměstí před první světovou válkou

7

Bělohradská pošta v roce 1942 s poštovním vozem pana Merty

8

Parčík u Fričova muzea s Krausovou pekárnou

9

Jiráskovo nábřeží s mostem

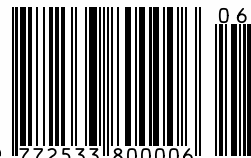
10

Před Lázeňským hotelem bývala u schodiště skalka z araukaritů, tzv. zkamenělého dřeva

ISSN 2533-8005

9 772533 800006

0 6